

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja II. évf. V. szám 2014. május hónap

Galambka

Időről-időre végigpásztázom a Magyar Kurír katolikus hírportált. Igyekszem mértékletes lenni, nem az Internettel kelni-feküdni, mert nagy a veszélye, hogy függővé válunk tőle. Ugyanakkor bortság lenne nélkülözni a világhálót, muszáj hogy valamennyire "képben legyen" az ember. E kutakodás során találtam rá a Futó Károly atyával készített interjúra.

Ahogy a neve megjelent előttem, gyötrő lelkifurdalást éreztem. Talán öt éve hívtam nagybőjti triduumra (lelkigyakorlatra), s ő készséggel igent mondott. Egy portréfilm hatására döntöttem a fölkerés mellett. Már a címe alaposan fölcsigázott: Galambka - olvastam a borítóján. Ki lehet ő? Korábban semmit sem hallottam róla. A vele készült riportfilmet a hívekkel egyetemben néztük végig. Egy maradéktalanul Istennek adott élet bontakozott ki a szemünk előtt. A "galambka" jelzőt talán éppen szelídségével érdemelte ki. Némi aggodalom bujkált bennem, vajon hajlott kora miatt bírja-e azt a feszített tempót, amit a templombúcsúnk, s benne a lelkigyakorlatos elmélkedések sorozata jelent. Nem csalódtunk. A háromnapos rendezvényt, az öt vasárnapi szentmisét hihetetlen erővel és odaszánással szolgálta végig. A szerénysége és alázata pedig teljességgel letaglózott bennünket.

Most, hogy az Interneten ráakadtam a nevére, a vele készült újabb riportra klikkeltem. Láthattam őt a szobaasztalnál misézni, láttam, amint járókerettel araszolgatott a Tömő utcai lelkészség udvarán, és láttam, újra láttam azt a tüzet és elevenséget a szemében, ami évekkel ezelőtt többekbe friss erőt öntött. Láttam és szégyenkeztem. Szégyenkeztem, mert bizony megfeledkeztem róla.

Bármily gondosan próbálok imáimban hordozni sokakat, bizony előfordul, hogy néhányan mégiscsak kihullanak emlékezetem rostáján. Pedig az Írás így biztat: "Emlékezzetek meg előljáróitokról, akik Isten szavát hirdették nektek. Gondoljatok életútjuk végére, és kövessétek őket a hitben." (Zsid 13,7) Megelevenedni látszik a papi arcképcsarnok és előtűnnek a tanúk gyors egymásutánban: néhai Milhoffer Miklós csokonyavisontai, Szekeres Imre háromfai plébánosok... Tiszteletet parancsoló, hiteles papi sorsok, életutak. Akik elégték Krisztusért egészen, akik saját elképzeléseiket háttérbe szorították, mert inspirálta őket egy Erősebb Akarat. Mennyire nagy szüksége lenne rájuk a világnak most is! Jó Pásztor vasárnapján rájuk is emlékezem...

A lelki napok végeztével Karcsi bácsit az állomásra vittem. Ragaszkodott hozzá, hogy vonattal jöhessen, neki az alkalmat teremtett a misszióra, az emberekkel való kapcsolatteremtésre. - *Karcsi atya, áruld el, mivel honorálhatom fáradságodat?* - kezdtem faggatni a peronon.

- Miket beszélsz - hökkent meg a kérdés hallatán - én gazdag ember vagyok!

Karcsi atya! Bocsásd meg nekem feledékenységemet, amivel engedtem, hogy az idő egyszerűen átlépjen felettünk. Nagy-nagy szükségem volna most is útmutatásodra, bölcs szavaidra és arra a *gazdagságra*, amit Isten ajándékaként birtokolsz.

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

HOGY TANUL- TAM MEG ÍRNI?

A napsütéses hosszú ősze kegyetlen tél következett abban az esztendőben. A nagy hófúvások betemették a házunkat, nem lehetett mozdulni se ki, se be. A vasárnapok csak olyanok voltak, mint a hétköznapiak, lelkes állat nem vetődött felénk soha, s nekem nem volt egyéb multságom, mint hallgatni a szelek üvöltözését. A szelek nagyon oda voltak szokva a padlásunkra s én már a szavukról megismertem, melyik az északi, melyik a déli, melyik fúj Dunáról, melyik Tiszáról. Álmatlan éjszakákon sokat elhallgattam, mikor összevesztek a széltestvérek a nádtetőn, és harsogva-zúgva kergették egymást ki s be a szelelőlyukakon.

Egyszer el is határoztam, hogy elbújok a kémény mellett, és meglesem a szélfiúkat. Különösen a napkeleti széllel szerettem volna összebarátkozni, mert arról Messzi Gyurka barátom, az öreg csősz azt mesélte, hogy az a legkedvesebb fia a hajnalnak, piros köpönyegje van és aranykoronája. Persze az ember nem láthatja színről színre a szelet, csak a leheletét érzi, de ha egy árvalányhajszalet úgy tud az útjába tenni, hogy el ne libbenjen, abban megbotlik, és megmutatja az emberi alakját.

Egyszer napáldozat felé a Mária-képre akasztott csokorból csakugyan ki is húztam egy szál árvalányhaját, kiszöktem a konyhára, kinyitottam a padlásajtót, és megindultam fölfelé. De a kinyitott ajtón a szél sebesebben jött lefelé, mint ahogy én fölfelé mentem, s olyan gorombán taszított hanyatt, hogy az igazán nem illett egy királyfihoz. Estemben azonban magammal rántottam a grádicsról valami ottfelajtott rossz skatulyát, amely tele volt rozsdás szögekkel. Ezt én úgy fogadtam, mint ha a szélpajtás hajította volna utánam ajándéku.

Hiszen egyetlen szöggel is nagyon szépen el lehet játszani, hát még ha egész

marékkan van belőle! Az maga eltartott egy hétig, míg a rozsdát letisztogattam róluk. Aztán előhúztam az ágy alul a kukoricamorzsoló kis széket, s abba belevertem a szögeket kalapáccsal, azután kiszedtem őket harapófogóval. Mikor készen voltam, akkor elülről kezdtem az egészet, s külön nevet is adtam minden szögnek. Egy nagy gömbölyű szög volt a kutyafejű tatár, arra mindig különösen nagyokat ütöttem. Ez igazán nagyszerű játék volt, de utoljára már úgy ki volt lyuggatva a kis szék, mint a rosta. Akkor aztán a búbos kemencébe próbáltam beleverni a szögeket, de ez nem nagyon tetszett. Mert a tapasztott sárfalba nagyon könnyen belementek a szögek, és kihúzni is nagyon könnyű volt őket.

De nemcsak nekem nem tetszett ez a

multság, hanem szülemnek se. Mikor észrevette, hogy miben mesterkedem, szelíden megpirongatott, hogy minek bántom a kemencét, mikor a kemence se bánt engem.

- Kemence? - néztem rá csudálkozva. - Hát ki bántja a kemencét? Én az öreg óriásnak vertem szögeket a hasába, aki elnyelte Jancsit meg Juliskát.

Édes szülem aggodalmasan csóválta meg a fejét, és panaszosan fordult édesapámhoz, aki halkán füttyörszgetve varrogatta a juhbőrből való ruhákat:

- Nézze már apja, miket eszel ki ez a bolondos gyerek! Attól félek, hogy nem egészen úgy szolgál szegénykémnek az esze, mint más rendes embernek.

Ebben lehetett valami igazság, mert én akkoriban még a kukoricacsutkáról is azt hittem, hogy az valaki, és az ajtókilincssel csak úgy el tudtam beszélgetni, mint a mozsártörővel. Nekem a világon minden élt, és én mindig egészen tisztán megértettem még azt is, mit ketyeg az óra, és mit gondol magában az az oroszlan, aki rá volt festve az óra számlapjára, szép nemzetiszín bundában, kétszer akkora pipacsvirágok közé, mint ő maga.

Például ebben a percben is, mikor édesanyám nyugtalankodva nézett rám,

meghallottam, hogy a macskabagoly elnyávogta magát kint a tetőn, és mindjárt tudtam is, mi baja szegény macskabagolynak. Az a baja volt, hogy leejtette a pápaszemét, és azért sírt, mert nem volt, aki föladjja neki, le meg nem szabadhatott érte, mert pápaszem nélkül nem láthatta lefelé az utat. Nagyon megesett rajta a szívem, és szerettem volna kiszaladni hozzá, hogy segítsek rajta, de édesapám odaintett magához. Azt kérdezte tőlem, mit szólnék hozzá, ha iskolába odaadna Kese kalaposhoz. - Mert ott van már az időd gyerekem, és olyan oktanul csak mégse nőhetsz fel, mint a ló-sóska az árokparton. Azt hiszem, akkor estem gondolkozóba először életemben. Fülhegygel hallottam már én egyet-mást Kese kalaposról, de azok nem voltak valami szívvidámító dolgok. Ez a jó ember csak nyáron foglalkozott kalaposmesterséggel, télen beállt tanítónak. Persze csak olyan vad tanítónak.

Szegény emberek adták a keze alá gyerekeiket, akik messzillették vagy drágállották az igazi iskolát. A Kese kalapos iskolájában nem kellett se könyv, se írka. A kalapos az ajtaja felső felére fölírta krétával az ábécét, s a gyerek addig rajzolta őket az alsó felére, míg egészen írástudó nem vált belőle. Meg lehetett tanulni minden betűt, csak az ipszilont nem. Arról azt tartotta a kalapos, hogy az nem magyar betű, és azt nem is tanította. Aki az ő iskolájában nevelkedett tudóssá, azt arról lehetett megismerni, hogy mindent i-vel irt, amit más rendes ember ipszilonnal. Az ő diákjai nem azt kérdezték egymástól, hogy vagy, hanem azt: hogi vagi? Én azonban nem találtam szép játéknak sem az egyik iskolát, sem a másikat. Mirevaló az iskola? A sárgarigók se járnak iskolába, a gyíkok se járnak, mégis egészen jól megéltek. Az édesapám se járt iskolába, mégis olyan madarat tud cifrázni a subára, hogy majd megszólal. Aztán meg Messzi Gyurka mesélt nekem mindenféle híres királyfiakról, de azt egyikről sem mondta, hogy iskolába járt volna. Azok mind jeles vitézek voltak, úgy vagdosták le a sárkányok fejét, mint én a vadmákokét, de azt sose hallottam, hogy olvastak volna, vagy írtak volna. Hiszen olvasni olvas az ember, mikor megolvassa, hogy hányat szól a kakukk, vagy hogy hány tojás van a vércsefészkekben, de azért ugyan nem érdemes iskolába járni.

Írni is ír az ember szűcskrétával a láda tetejére, vagy sárgafölddel a ház falára mindenféle szép lovakat, huszárokat, akasztott embereket, de annak mindnyájának van értelme. Hanem mindenféle kriksszkraszokat firkálni, amik semmihez se hasonlítanak ezen a világon, ugyan mirevaló ilyen bolondságokat csinálni?

- Szeretném, ha ember lenne belőled, gyerelem - rezzentett ki apám abból a nagy hallgatagságból, amibe beleestem, míg ezeket elgondoltam.

- Az is leszek édesapám - feleltem rá hirtelen, de aztán jobbnak láttam lenyelni a többi, amit mondani akartam. Hogy ember lesz én belőlem, nem is kicsi. Címeres nagy úr, ország bírója! Csak én egyszer nyomára jöjnek azoknak a kincseknek, amiknek a bűbajos Küsmödi a tudója.

Persze a Küsmödi kincsei meg nem menthettek volna engem a Kese kalapos iskolaműhelyétől, ha drága jó édesanyám meg nem ment. De ő az ölébe húzott, és megcirókálta a bozontomat.

- De ilyen télben nem adom ám ki szegénykémet a házból. Gyenge virágszálam, dehogy ereszttem ki ebbe a vad időbe! Tél fagyában, hófúvásban botorítani, hogy engedhetném! Hóban elbukna, jégen elcsúszhatna, rossz gyerekek megkergethetnék, kutyák megszagathatnák. Kese kalapos tudományát nyáron is megtalálhatja. Aztán meg annyit én is tudok, mint az a vén szeleburdi. Ne félj kincsecském, úgy megtanítlak én téged írni, olvasni, hogy

püspökkorodban se felejtet el!

- No azt megnézzük - nevette el magát édesapám. Én magam is azt gondoltam, hogy no azt szeretném látni, mikor én belőlem szülém tudós embert csinál. Hátpedig azt csinált. Olyan fortélyt eszelt ki, amilyen csak anyaszívektől telik.

Akárhogy fűtötték a búbost, a malomszoba ablaka egész télen át ki nem engedett. S az a befagyott ablak volt az én szobatáblám, édesanyám gyűrűs ujjra rajta a palavessző. Lesz-e valaha a világon gyémántból faragott íróvessző, mely drágább lehetne a munkában megbarnult, jeges vizekben megvörösödött, éles szelektől reszelésre fűjt vézna ujjnál, mely sütés, főzés, mosás, mosogatás után fáradhatatlanul kopogott a jégvirágos üvegen? És lesz-e valaha a világon szépírómester, aki utánozni tudná azokat az ide-oda csúszkáló, hol hanyattvágódó, hol orrabukó furcsa ákom-bákomokat, melyek korcsolyázó tündérek szeszélyes lábnyomához hasonlítanak.

Sokat sírtunk, sokat kacagtunk azon a télen. Voltak gonosz, makacs betűk, amelyek nem akartak szót fogadni tanítómesterünknek se, és voltak kedves, derék, barátságos betűk, amiket az én ügyetlen ujjam is egyszerre elő tudott hívni. A „g” betűnek sohase fogom megbocsátani azokat a könnyeket, melyek a világ legdrágább szeméből omlottak miatta. S az „o” betűre mindig úgy fogok gondolni, mint áldásra nyitott szájra. Ezt kedveltem legjobban,

mert ez volt a legkönnyebb. Le tudtam írni a számmal is: csak rá kellett lehelnem egész közéről az ablakra. Egyszer ugyan odafagyott az orrom hegye, de édesapám megvigasztalt azzal, hogy marad abból elég, ha a fele lefagy is. A világból pedig csak annyit láttam ezen a télen, amennyit a jégbe karcolt betűkön keresztül látni lehetett. Fagyott madarakat a hóban. A Báro cigány rőzseszedő gyerekeit. Néha egy-egy ijedt nyulat! Egyszer messziről az öreg Küsmödit is láttam egy nagy H betűnek a létrájában.

Azon az estén ezt a szót kapartam bele a jégvirágok mezejébe: KINCS.

Édesapám odaállt mögém a méccessel, hogy jobban lássa, mit dolgozom. A betűk árnyéka óriássá nyúlva vetődött ki a hóra, s úgy reszketett a mécs lobo-gásában mint valami varázsírás.

- Te, az S-et megfordítva írtad - kacagott - édesapám -, nézd, így kell azt írni.

Azzal a körmével egy rendes S betűt hasított az ablak jégébe. De én ravaszul csóváltam a fejemet, hogy engem nem lehet bolonddá tenni. Tudom én, hogy az az igazi, amire szülém tanított.

S ha gyorsan írok, most is sokszor meg-esik velem, hogy megfordítva írom az S-et, mint ahogy falusi szabók cégtábláján látni. S mikor észreveszem a hibát, mindig teleszalad a szemem könnyel, és megsókolom a szívemmel a ráncos öreg kezét, mely a kígyóbetűt először mutatta meg nekem.

Móra Ferenc

A szürkék erénye

**Nem kérem én a szentek glóriáját,
A hős szívet, a kristálytisztá elmét;
Csak add, Uram, a szürkék halk erényét,
Add nékem Jóbnak duzzogó türelmét...**

**Az özvegy kétfilléres jótevését,
s miről ma szól már a zengő himnusz-ének,
Oh, add nekem csak egy kicsiny darabját
A kafarnaumi százados hitének!**

**Add irgalmát a szamaritánusnak,
S ha szívemet megejtené a bánat,
Olyan legyen a bűnbánatom,
Mint a homályos templom-szeglet vámosának.**

**Add háláját az egyik poklosodnak,
S kiről azóta szép legendát fonnak:
A kényszerű, fanyalgó szívességét
A cirenei dünnyögő Simonnak.**

**És mint a lámpáshordozó szüzekben,
Legyen csak bennem annyi bölcs okosság,
És az embertársam, add, hogy úgy szeressem,
Miként a pásztor kóbor, kósza kossát!**

Kunszery Gyula

Meddig köt az eskü? (Not Easily Broken)

Írta: Gergely Csilla

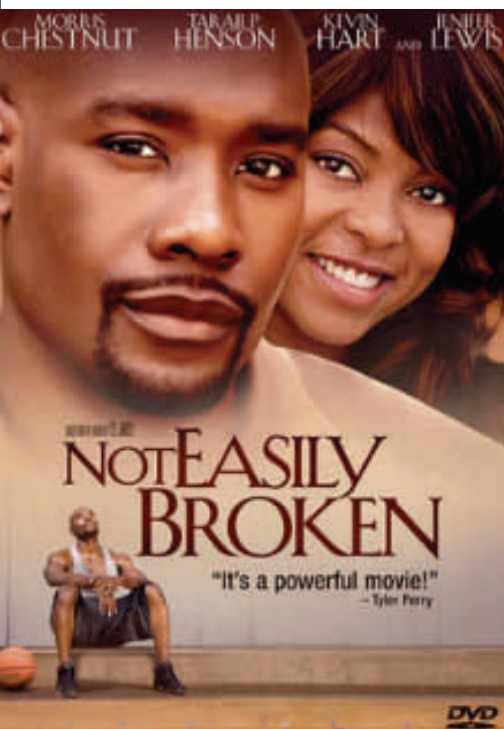
Ezt a filmet ajánlani tudom minden házasságban élő párnak, szintén ingyenesen megtekinthető a nicelife.hu oldalon. Ha össze kellene foglaljam két szóban a film jellemzőit, akkor azt mondanám rá, hogy tanulságos és példamutató (példaértékű). Rámutat arra, hogy a mai világban a női-férfi, feleség-férj szerepek mennyire felcserélődtek, mennyire elveszítették az értéküket.

Még mielőtt elárulnám miről is szól a film – bár nem nehéz kitalálni a címből sem – gondolkozzunk el azon, milyen tényezők szükségesek ahhoz, hogy egy kapcsolat, házasság tönkremenjen. Az elsődleges tényező az, ha nincs meg a hármas kötelék, ha nincs ott Isten a kapcsolatban, mert akkor az emberi erőlködés mit sem ér! Ha van Istentől jövő áldás a házasságotokon, akkor nem számít, hogy épp nehéz helyzetben vagytok anyagilag, vagy nem lehet gyermekeitek, vagy egy harmadik személy – nő vagy férfi – be akar férközni közétek, azt a kapcsolatot nem fogja tönkretenni semmilyen vihar!

Na lássuk mi teheti még tönkre a házasságainkat? Például egy olyan családtag – legyen az anyós, após, testvér – aki mindenbe bele akarja ütni az orrát és meg akarja mondani nekünk mit csináljunk. Akár mennyire is szeretjük családunk tagjait, nem befolyásolhatnak minket, ha már felnőttünk és házasságra léptünk.

Akkor is veszélybe kerülhet a szeretet, szerelem a kapcsolatunkban, ha nem a megfelelő szerepkört töltjük be a mindennapokban. Ha a nő kilép a neki tervezett feladatból és nem az otthonteremtés lebeg a szeme előtt, hanem a karrier, akkor már rossz úton jár. A férjnek sem lehetnek fontosabb elfoglaltságai – sem sport, sem játék, sem a barátok – mint a család.

Van hogy jön egy harmadik személy, aki olyan ártatlannak tűnik az elején, csak barátkozni akar és azután azon vesszük észre magunkat, hogy már nem csak ketten vagyunk a kapcsolatban. Meg lehet-e állni, hogy ne a megcsalás legyen az első opció? Igen, én hiszem, de ezt sem a saját erőnkől.

Sajnos a lista elég hosszú, az Ördög folyamatosan támadja a házasságokat, mivel tudja mennyire fontos szerepet kap Isten tervében. Megtartani pedig úgy tudjuk, ha megköjtük a hármas fonalat, amit soha nem késő, lehetsz te 1 vagy 10 éve is házas!

Röviden a filmről: a férfi és a nő összeházasodik, a férfi karrierje derékba tör, a nő mindegyik munkája nem akar gyermekeket sem, történik egy autóbaleset és minden átvértékelődik. A házasságuk kezd zátonyra futni, belép a képbe egy anyós és egy másik nő is. Vajon meg lehet még menteni ezt a házasságot? Ha kíváncsi vagy rá, akkor nézd meg a filmet! Majd gondolkodj el azon, te mit tehetnél annak érdekében, hogy veled ilyen ne történjen meg!

Járatlan út

Az emberszívhez nem vezet vasút, se gépkocsi: járatlan minden út, mert ahány ember, annyiféle seb, s mind egyre égetőbb, keservesebb.

A gyógyításhoz nem elég az ész, se hatalom, se patika, se pénz: szív, és Lélek kell, vigasz, égi írás és erő, mely minden próbát kibír.

A szívben kő, vad szűrő pusztaság, tüske, dúvadak, mérges viperák állnak utadba, - százezernyi gát! Senki se adja könnyen meg magát!

Visszariadsz?... Nem csoda! Egymagad nem győzhetsz, roppant nagy a feladat! S bár kitaposott út nem vár soha, mégis, történhet meglepő csoda,

Jézussal együtt bármely úton jársz, mindig a szívek mélyébe találsz. Ő is járatlan utat követett, de megmentette mind, ki elveszett...

Bódás János

Szent Ágoston:

Ha eltávolodunk

Ha eltávolodunk tőle,
elveszünk,
ha felé fordulunk, fel-
támadunk,
ha benne maradunk,
rendíthetetlenek leszünk,
ha visszafordulunk feléje,
újjaszületünk, ha benne lakunk, akkor élünk.

Dicsérendő Szűz

Virgo praedicanda

(A májusi litániák elé...)

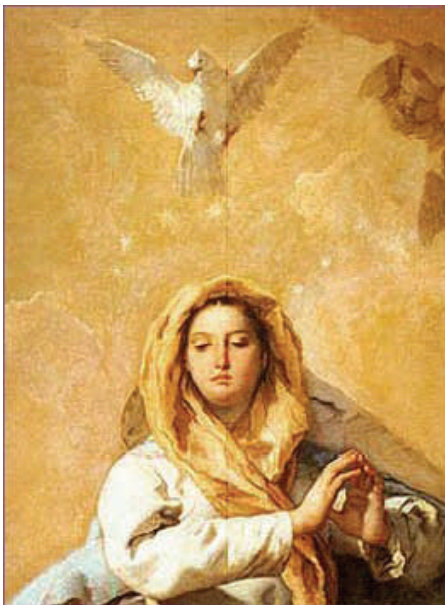
Képzeljük magunk elé, hogy a Szűzanya dicsérete az egész földkerekségről, mint valami gomolygó tömjénfüst száll az ég felé! Az Üdvözlégy hangzik; az olvasó, a loretói litánia, a májusi ájtatosság, a szószék, az irodalom és a költészet mind hangosan magasztalja Őt. Kérjük Isten kegyelmét, hogy ebből a dicséretből mi is kivegyük a magunk részét.

Fontoljuk meg a Szűzanya ihletett szavait a Magnificat-ban: „Íme, mostantól fogva boldognak mondanak engem az összes nemzedékek” (Lk 1,48). Ezt a gondolatot a Szentlélek sugallta neki ott, Erzsébetnél tett látogatása alkalmával, s az szó szerint be is teljesedett. Őt magasztalja legelső sorban az emberiség érzelmeinek egyik legnagyobb kifejezője, a művészet. Az építészet az egyház őskora óta vetekedve építi tiszteletére a legfelségesebb székesegyházakat és templomokat, amelyeket a szobrászat szebbnél szebb márvány-oltárokkal és szobrokkal ékesít. A legnagyobb festőművészek remekelnek Madonnáikban, s kimerítik lángelméjüket és művészetük minden eszközét, hogy vászonra vessék az Ő szépségét és csodálatos kedvességét. A költészet legszebb, legnemesebb és legtisztább alkotásai őt dicsőítik. A zene is az ő szolgálatába állt, s hogy egyebet ne említsünk, a templomi énekek jelentékeny részének ő a tárgya. Az egyházi irodalom is őt tömjénezi. Vannak szentatyák és egyházi írók, például Damaszkuszi Szent János és Szent Bernát, akiknek irataiban az ő dicsőítése játssza a főszerepet. Hiszen azért nevezték el ez utóbbit Mária lantosának.

Őt dicsőíti az egész egyházi év, mert hiszen az ő életének minden egyes kimagasló mozzanatát megünnepeli. Évről évre végigvonultatja a hívők szeme előtt a kis názáreti Szűz földi pályafutását, örülünk születésének, vele megyünk fel a jeruzsálemi templom lépcsőin, amikor három éves korában annak szolgálatára szentelik. Megüljük eljegyzését, az angyali üdvözlést, Erzsébetnél tett látogatását, isteni Gyermekeinek születését, a templomban való följánlását; és emellett azok az ünnepek, amelyek az ő nagy kiváltságait, például a Szeplőtelen Fogantatást, kegyelemosztó szerepét, s a többi öröközik meg. S minden egyes ilyen alkalommal magasztalja őt az egész földkerekség. A hívek ajkáról imádság száll fel hozzá, a szószékről dicsőítő beszédek hangzanak. Egyszerűen dicsérete, amint azt a Magnificat-ban megmondta, nemzedékről

nemzedékre megmarad.

Fontoljuk meg azonban, mi szükséges ahhoz, hogy mi ebből az általános dicsőítésből méltón kivegyük a részünket. Ugyanis kétséget nem szenved, hogy sokan vannak, akik az Ő ünnepein elmennek a templomba, ott éneklük azokat a szép Mária-dalokat, anélkül, hogy életükben a Mária-tisztelet valami különösebb szerepet játszana. Hogy mi szükséges hozzá? Semmi más, mint az, hogy sokat foglalkozzunk a Szűzanyával és igyekezzünk őt minél alaposabban megismerni és megszeretni. A szerető anya alig tud másról beszélni, mint gyermekéről. A hibái iránt vak szokott lenni, de nincs gyermekének egyetlen jó tulajdonsága sem, amely elkerülné figyelmét, s amelyre másokét föl ne hívná. Ha mi szeretjük a Szűzanyát, ha gyakran végigelmélkedjük az Ő csodálatos életét és kiváltságait, akkor lassanként emlékezetünkben egész kincstár fog az ő tökéletességeiből kialakulni. Ha magunkban vagyunk, önkéntelenül elővesszük ebből a kincstárból ezt vagy azt a gyöngyöt, ezt vagy azt a gyémántot, rubint, zafírt és egyéb drágakövet, hogy gyönyörködjünk benne. Ha pedig másokkal vagyunk, és pedig olyanokkal, akikkel lehet ilyen dologról beszélni, a Szűzanya szépsége önkéntelenül is a nyelvünkre fog jönni. Így van ez minden igazi Mária-tisztelővel. Az nem tud hallgatni Máriáról. Annál valóvá lesz a szép ének: „Máriát dicséri lelkünk, Mártát dicséri szánk”.

De van ennek a Mária-dicséretnek egy más forrása is, s ez a Szűzanyának lelkünkre gyakorolt közvetlen befolyása. Az a belső bizalmas érintkezés, amely a máriás-lélek és öközötté folyik. Nem misztikus kegyelmeket, nem jelenéseket és halloásokat értünk itt. Azok egészen más lapra tartoznak, bár azért nem olyan ritkák, mint sokan gondolják. Azonban a rendes, nem misztikus lélek is, ha máriás, folytonosan gazdagodik Mária ismeretében. Éspedig azért, mert a Szűzanya a kegyelem osztogatója, s az ilyen léleknek bőven juttatja a felvilágosító kegyelmeket, amelyeknek fényében mind jobban és jobban megérti őt, az édes Jézust, és egyáltalán a mennyei dolgokat. Ez az a hathatós belső oktatás, amelyről kis Szent Teréz beszél önéletrajzában, s amely által az Úristen a mennyei bölcsességet beleönti a gyermeki szívekbe. Nagy tudósok nem részesülnek benne, ellenben a kisderek igen, mert az Úr a kevélyeknek ellenáll, ellenben az alázatosoknak kegyelmet ad. S mivel ez az ismeret nem csupán elméleti, hanem a legnagyobb fokban gyakorlati, mert hiszen forró szeretetet fakaszt, ez teszi fel igazában a mi lelki életünkre a koronát, ez tetőzi azt be. Tehát Máriát dicsérje lelkünk, Máriát dicsérje szánk.

P. Szeghy Ernő

Az igazság halála

„Ez a te igazságod, nem az enyém” - vélekedett az asszony, amikor arra figyelmeztettem őt, hogy Isten rosszalja a házasságtörést. „Senki ne írja elő nekem, hogy mi a jó, és mi a rossz.”

Ez a fajta gondolkodás a posztmodern társadalomban megszokottá vált. De a keresztény gyülekezetben?

Az ismert angol írótlól, G. K. Chestertontól származik a figyelemre méltó mondat: „A tolerancia a meggyőződések nélküli ember erénye.”

A nyugati világban évszázadokon keresztül Isten mércéjéhez igazították a törvényeket. Isten változhatatlan igazsága, amelyet Igéjében jelentett ki, mindenütt és mindenkor valamennyi ember számára érvényes volt. Az erkölcsöt vagy erkölcstelenséget ehhez viszonyították. Napjainkban az az álláspont dívik - érdekes módon szélsőséges intoleranciát tanúsítva azok iránt, akik ragaszkodnak a mindenek felett álló igazsághoz - hogy semmi sem abszolút. Minden igazság viszonylagos és egyéni megítélés tárgya, így személyektől és kultúráktól függően különböző. Hívó keresztényként manapság lépten-nyomon átélhetjük, hogy fundamentalistának vagy fanatikusnak bélyegeznek bennünket, ha kiállunk az objektív igazság és az abszolút érvényű normák mellett. A vád szerint ezzel veszélyeztetjük a társadalmi békét, és akadályozzuk a haladást.

Ebben az újfajta tolerancia által meghatározott kultúrában nehézzé vált az olyan keresztény értékek közvetítése a gyerekek felé, mint a tisztelet, az udvariasság vagy a becsületesség. Egy tetszőlegességre épülő társadalomban miként is tegyük kézzelfoghatóvá a fiatalok számára, hogy az őszinteség jobb, mint a hazugság, a szemérmes viselkedés pedig jobb, mint a szégyentelenség? Ha valamennyi kulturális érték, hitbeli felfogás és az igazság igényével fellépő nézet egyenrangú, akkor ez az emberi jogok tekintetében is megkongatja a vészharangot. Akkor ugyanis még a hallatlan és legszélsőségebb elvárásoknak is ugyanolyan bánásmódot kell biztosítani, mint minden egyéneknek. Legyen szó iszlám igazságszolgáltatásról, lányok nemi megcsonkításáról, kényszerházasságról, lopás esetén a kezek levágásáról vagy özvegyek elégetéséről - ki ítélkezhetne ezek fölött? Hisz nem létezik általános érvényű mérce.

Azonban még a helyes és helytelen dolgok közötti végső különbségtételt hosszú ideig oly szenvedélyesen tagadó filozófus, Bertrand Russel is így nyilatkozott élete végén: „Szeretni helyes, gyűlölni helytelen dolog.” Honnan vette az ilyen abszolút erkölcsi kijelentéseket egy, ahogy állította, Isten nélküli világban? Ennek nem lenne értelme.

Jézus Krisztus világosan és félreérthetetlenül ezt mondja magáról: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (János 14,6). Jézus Isten testté lett Szava, a végső kinyilatkoztatás, az örök érvényű igazság.

Ma sok ember úgy gondolja, hogy alapjában véve minden valóság azonos, csupán ugyanazon téma változatai. De hogyan lehetnek egyformán igazak a lehető legnagyobb ellentétek? A hinduizmusban több személytelen isten létezik. Az iszlámban csak egy, de a jellemét tekintve teljesen más isten. A buddhizmusban sem megbocsátás, sem egy olyan felsőbb lény nem létezik, akivel személyes kapcsolatra lehetne lépni. Itt minden létezés célja a nirvána, a teljes megsemmisülés. A kereszténységben minden létezés célja, hogy Istent megismerjük, és örök-

re közösségben legyünk Vele.

Félrevezető az a felfogás, miszerint minden út Istenhez vezet, mert felment minket annak felelőssége alól, hogy keressük az igazságot. Amit viszont ily módon összebarkácsolunk magunknak, nem más, mint bálvány, saját kívánságaink terméke. Mert nem az számít, hogy én mit gondolok Istenről, hanem hogy Ő mit gondol rólam.

A biblikus hit nem más, mint bizalom, a bizalom pedig az egyik oldalon meggyőző bizonyítékokat feltételez arra nézve, hogy valaki bizalomraméltó, a másik oldalon pedig igazi oda-
szánást. Nem úgy van, hogy ne lennénk képesek felismerni az igazságot. A kérdés sokkal inkább az, hogy akarjuk-e tudni.

Yvonne Schwengeler

„Nem az számít, hogy én mit gondolok Istenről, hanem hogy Ő mit gondol rólam.”

Hogyan űzzük el a gyülekezetből a látogatókat?

Írta: Szűcs Sándor, lelkipásztor
Olvastam egy cikket erről a témáról az Evangelism Coach International oldalán. Nagyjából lefordítottam a listájukat, pár dolgot átfogalmazva vagy kiegészítve – íme az „én” rögtönzött listám:

1. Senki nem köszönti a látogatót
2. Rossz a levegő a teremben
3. Rögtön a magánéletében akarunk turkálni, azzal a magabiztossággal, hogy Isten az első találkozáskor éppen rajtunk kereszttől akarja feltárni az összes bűnét
4. A személyes tér megsértése (túl közel állunk hozzá, amikor beszélünk vele)
5. Nincs szemkontaktus, amikor beszélgetünk – elnézünk mellette, másra figyelünk
6. Rögtön ölelgetjük és „szent csókkal” köszöntjük az idegeneket
7. Túl sok együttérzés és érzélgősség – „elcsöppögünk” a találkozás örömetől
8. Szegezzük neki a(z egyébként egyértelmű) kérdést: „Most vagy itt először?”
9. Koszos mellékhelyiségek
10. „Döglött-hal” kézfogás
11. Kényszer-beszélgetések: úgy érezzük, muszáj odamennünk hozzájuk, de igazából nincs mit mondani nekik
12. Kérdezzük valamit, és nem figyelünk a válaszra
13. Közömbös arccal üdvözljük őket – „ordít rólunk”, hogy voltaképpen egyáltalán nem számít nekünk, hogy itt vannak-e vagy sem
14. Rossz ízű kávé, a legolcsóbb üdítők vagy ízetlen sütemények
15. Sokan rávetik magunkat a látogatókra (egymás után), mint a piranják a friss húsr
16. Azonnali megtérésre hívás és a megtérők imádságának azonnali elmondatása
17. Megjegyzéseket teszünk az öltözködésére, hajviseletére, piercingjére, sminkjére, stb.
18. Igeversekkel bombázzuk
19. Szidjuk a világot, a „bűnös embereket” – vagyis általában negatívan beszélünk vagy pletykálkodunk
20. Felügyelet nélküli gyerekszoba

Thoma László

Barát a bajban

Van-e embered?

„Nincs emberem!” – hangzik a fájdalmas vallomása a Bethesda-tavi betegnek. Tényleg nem volt, vagy csak nem vette észre? Elüldözte maga mellől a segíteni akarókat, vagy tényleg nem akadt őszintén együtt érző, szerető barát? Érthető, hiszen nehéz lehet egy beteg ember barátjának lenni. Fárasztó, fájdalmas, megterhelő... Akárhogy is, de nem volt ember, nem volt barát, míg maga AZ ember meg nem találta, észre nem vette őt. Nem tudni az utóéletét a történetnek, talán ezután ő is embere lett másoknak. Hiszen valaki egyszer mellé is odaállt.

„Van emberem!” – mondhatta a beteg, akit négy barátja vitt Jézushoz. Nem is egy, egyszerre négy! Összefogás, együttműködés, közös teherhordozás lettek a barátság jó gyümölcsei. A szeretet és törődés cselekedetei. Kreatív módon juttatják el a gyógyulás forrásához a beteget, nem törődve semmivel. Közös volt a teher, közös az öröm, a csoda is.

Barát a bajban. Lehet számítani rá jobban-rosszban. Vágyunk mindannyian egy ilyenre. Arra is, hogy nekünk legyen, és hogy mi lehessünk másoknak barátai!

Olyan barátra vágyunk, aki egy úton mellénk szegődik és csak úgy jön velünk. Ha szomorúak vagyunk, nem kérdez, csak hallgat, mert tapintatos. Felveszi lépésünk ritmusát, együtt lélegzik velünk. Aztán szól, ha kell, és akár felfedi az Írásokat is. Beszél, nem fecseg, nem kíváncsiskodik, s mindeközben nem biztos, hogy felismerjük, hogy most igaz barátot kaptunk. Lehet, hogy ennyire el vagyunk foglalva önmagunkkal. De ő ott van. És amikor kell, háttérbe vonul és eltűnik csendesen.

Olyan barátra vágyunk, aki megosztja magát és mindent elmond, amit Ő tud. Nem titkolózik, s jókor mond jó dolgokat. Megmutatja, milyen a világ, milyenek az emberek. Tükröt tart, amiben magunkat és másokat is megláthatjuk. Megmutatja, mi a jó és mi a rossz, megtanít megkülönböztetni a hamisat a valóditól. Nem titkol el semmit, és elfogadja, hogy nem feltétlen értünk meg rögtön mindent.

Olyan barátra vágyunk talán, aki kimondja, ha dühös, ha elkecseregett vagy ha csalódást okoztunk. Aki nem játszmázik, mert egyenes. Aki elmondja, ha fáj neki az értetlenségünk. Aki szeret velünk lenni, de ha néha magányra van szüksége, lakatlan helyre vonul el imádkozni.

Olyan barátra vágyunk, aki törődik velünk. Aki akkor is figyel, amikor nem gondolnánk; a viharos tengeren is, ha a hajó hátuljában alszik. Akkor is, amikor mi nem törődünk vele, mert újra csak magunkkal és a saját terheinkkel, fájdalmainkkal vagyunk elfoglalva.

Olyan az igaz barát, aki maga is barátjának mond minket mások előtt. Nem egyoldalúan mi nevezzük őt annak. Aki akkor is ezt gondolja, ha mi megtagadjuk és legvégső elkecseregettségünkben azt mondjuk: „...nem is ismerem ezt az embert”.

Olyan az igaz barát, aki önzetlen és talán önmagánál is jobban szeret. Még a saját életénél is. Aki tudja, hogy nincs nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.

Kell ilyen barát, aki nem csak a bajban érhető el. Azért kell, hogy emberek lehessünk és megtanulhassuk tőle, mit jelent igaz barátaivá válni egymásnak.

Így is születhet egy papi hivatás...

A negyedikben volt hittanom. A papságról, a papi hivatásról beszélgettünk az órán. Ekkor valaki megkérdezte, hogy én mikor gondoltam magamban hogy pap leszek, vagy egyáltalán miként lettem pap, hogy született meg hivatásom. Mondtam, hogy ez talán mindörökre titok marad, ezt csak a jó Isten tudja pontosan, de van egy érdekes velem történt eset, azt elmondhatom: Vallásos családból származom, szüleim rendszeres templomba járók voltak, erre szoktattak rá bennünket, gyerekeket is, már korán, csecsemő korunkban elvittek szüleink bennünket is a szentmisekre. Éppen jó pásztor vasárnapja volt, amikor édesanyám mint karon ülő kisgyermeket aznap is elvitt a templomba, lelki atyánk természetesen a papságról, a papi hivatásról prédikált, amikor beszéde közben feltette ezt a kérdést a templomba levő híveknek, hogy miért ne lehetne községünkben újra pap, miért ne hívhatna az Úr Jézus falunkból újra valakit az ő szolgálatára, például azt a kisfiút, akit ott tart karjaiban édesanyja..., és közben rám mutatott - mesélte el később édesanyám, - és íme, pap lettem, - fejeztem be e rövid történetet. A gyerekek hallgattak, és egy kis csend után megszólalt az egyik értelmes szemű kisfiú: Lelkiatya, ha majd a papi hivatásról fog prédikálni, kérdezze meg a templomba, hogy nem hívhatna-e falunkból is Jézus valakit az ő szolgálatára, például ezt a kisfiút - és mutasson majd rám..., mondanom sem kell, hogy könnyű szökött a szemembe, látván ennek az angyalszívű kisfiúnak önmagát felkínáló szeretetét! - Én azt mondom, hogy az Isten bőséggel ébreszt az emberi szívekben hivatást, csak az a baj, hogy sokszor azok, akiknek ezt észrevenni és ápolni feladatuk lenne, sokszor éppen ők azok, kik ezt a tüzet kioltják, vagy nem őrzik eléggé és a világban gyűjtött vagy a lélekben támadt "ellentüzek" kioltják ezt a mennyeit...! Figyelni és őrízni ezen drága ajándékokat, legyen egyik legszebb feladatunk!

A Virtuális Plébánia oldalról—Internet

Tavaszi egyházközségi kirándulás május 24-én Bikalra

Hol lehet ez a Bikal? Ezen tűnődtem magamban, amikor megtudtam, hogy az idén tavasszal arra visz bennünket a Fehér Villám, hogy egy nagyon kellemes napot tölthessünk újra együtt, mint tettük ezt ősszel, amikor Pécs környékén barangoltunk.

Hát íme: Bikal Baranya megye északkeleti csücskében található kb. 760 lakosú falucska rendkívül sok látnivalóval. Az oklevelek 1325-ben említették először. A lakosság összetétele a háborúk viharában nagyon sokrétű lett. A magyarok mellett ide települt sok német nemzetiségű család, valamint horvát, majd később, a II. világháború után sok csángó magyar család.

Megérkezésünk után meglátogatjuk a régi templomot, melyet a lakosok a saját költségükön sárral és faanyagból építettek. Az oltár alsó része téglából és sárból készült. Volt egy harangjuk is, amely a Szentlélek tiszteletére készült az Úr 1475. évében. Nem tudjuk, hogy ma is megvan-e még ez a harang.

A kis fatemplomot – nyilván a hívek számának gyarapodása miatt – 1743-ban kibővítették, és 1797-ben Szent Anna tiszteletére felszentelték. Bikal vegyes nemzetiségi összetételét tükrözve nem csak magyarul, hanem horvátul és németül is elhang-

zottak az avató beszédek.

Az ún. élménybirtok, ami úti célunk fő állomása, Magyarország első tematikus élményparkja. Mindjárt az elején egy középkori faluba csöppenünk, mely számos kézműves foglalkozást, érdekes időtöltési lehetőséget tartogat a látogatók számára. Ezután az óváros tárul elénk, ahol a kanyargó utcák élmények sorát rejtik.

Ha már kellemesen elfáradtunk, finom ebéddel várnak bennünket, majd kora délután a szerényen berendezett színházukban megtekintjük Fazekas Mihály 2 felvonásos népi rockoperáját, a magyar filmtörténet megunhatatlan, örökérvényű történetét élőben! Kaland, izgalom, románc, humor és persze minden korosztály számára érvényes tanulságok várják a nagyérdeműt.

Hazafelé legközelebb Dombóváron állunk meg, hogy megnézzük minden idők egyik legolvasottabb magyar írójának Fekete Istvánnak az emlékmúzeumát. Innem utunk hazafelé, Nagyatádra vezet.

Minden érdeklődőt sok szeretettel várunk. A részvételi díj 5000 Ft/fő. Ebbe az összegbe minden belépőjegy, az ebéd és az úti-költség is benne van. A reggeli és a vacsorát mindenkinek hoznia kell magával. Jelentkezni és a részvételi díjat befizetni a plébánia hivatalban lehet hivatali időben.

A pofon

Írta: Ismeretlen

Vasárnap délután történt. London egyik legszegényebb negyedében egy nagy összejövetelen kellett beszélnem.

Ha férfiakhoz szólok, gyakran gondolok a feleségükre is. Így történt, hogy igehirdetésem közben hirtelen ötlettől vezérelve a következőket mondtam:

- Férfiak! Most egy pillanatra eltérnék a témánktól és személyes tanácsot szeretnék adni. Ma határozzátok el, hogy az összejövetel után kivételesen egyenesen hazamentek, és miközben otthon a teát isszátok, jól nézzétek meg a feleségeket és próbáljátok meg olyanok látni, amilyen akkor volt, amikor elkezdtek udvarolni neki. Utána kerüljétek meg az asztalt és csókoljátok meg!

Majd folytattam a beszédemet és nem gondoltam többet a jó szándékú tanácsra. Egészen a legutóbbi napokig. Nemrégien ugyanis épp az irodám felé tartottam, amikor az utca túloldalán egy férfit láttam meg, aki élénken integetett felém. Vártam, amíg át tudott jönni a zebrán.

- Uram - mondta komoly hangon - szép kis ügybe kevert.

- Én? Magát?

- Igen, ön!

- De hiszen én nem is ismerem. Kicsoda ön tulajdonképpen?

- Annak semmi köze a dologhoz, hogy ki vagyok. De szép kis históriába kevert.

- De hogyan? Miért?

Még mindig halálosan komolyan nézett rám:

- Nem emlékszik, hogy mit mondott West Hamben a férfi összejövetelen? - kérdezte.

- Dehogynem.

- Jó, én is ott voltam, és nem emlékszik már, hogy mit mondott? Gondolkoztam.

- Azt hiszem, hogy Isten szeretetéről beszéltem.

- Igen. És nem emlékszik már, hogy még mit mondott?

Ez már nem jutott eszembe, és meg is mondtam neki.

- Nem emlékszik, hogy azt mondta, menjünk egyenesen haza és jól nézzük meg a feleségünket?

- Ja, igen, most jut eszembe, de ez okozta volna a bajt?

- Igen, ugyanis megtettem.

- És mi történt?

- Először még valamit el kell mesélnem önnek. Tehát amikor kijöttünk az összejövetelről, egy páran ott ácsorogtunk és azt mondtuk, hogy igaza van, otthon kell elkezdni. Nem mondtam a többieknek, mit határoztam el, de azt gondoltam, hogy hazamegyek és megteszem, amit mondott. Tehát ahelyett, hogy még sokáig beszélgettünk volna, mint általában, és a beszédet és az igehirdetést kritizáljuk, rögtön hazamentem, és amikor hazaelértem, a tea már kész volt. Tehát leültem és jól megnéztem a feleségemet. Uram, micsoda megrázkódtatás! Megpróbáltam ugyanis elképzelni, milyen csinos volt akkoriban, amikor elvettem feleségül. Sok mindent ígértem neki, és keveset vagy semmit nem tartottam meg belőle. 14 éven keresztül csak csalódások, gondok, szegénység és munkanélküliség jutott neki velem együtt, és sok szívtelenséget is kapott tőlem. Mindez nyomot hagyott az arcán, ezért döbbsentem úgy meg.

- És - kérdeztem - mi történt aztán?

- Aztán felálltam, megkerültem az asztalt és megcsókoltam. De ő csak hátrált, és pofonütött.

- És mit tett ön?

- Uram, ebben a pillanatban eszembe jutott, hogy egy másik alkalommal azt mondta, hogy tartsuk oda a másik arcunkat is, ezért még egyszer megcsókoltam. Még egy pofont kaptam és feleségem így szólt: Mi történt veled? Megpróbáltam elmondani, mit mondott nekünk az összejövetelen - mindenre már nem emlékeztem, de a gyerekek is hallották, és most el akartam önnek mondani. Újra elkezdtek szeretni egymást, az egész család. A kicsik most újra járnak vasárnapi iskolába, és a feleségemmel mi is olyanok vagyunk, mint a gyerekek, mert mindketten újra gyermeki módon szeretjük Istent. Uram, jó tudni, hogy Isten megbocsátott, és mi is megbocsátottunk egymásnak. Biztosíthatom, szükségem volt rá, mert jó asszony a feleségem.

Részlet G. F. Dempster Evangéliumi életképek c. könyvéből

G y e r m e k o l d a l

Játszani jó!

Labdás fogó

A játékosok közül kijelölünk 5 fogót, akik kapnak 3 labdát. A többiek a kijelölt térben futkározhatnak. Ha a fogónál nincs labda, akkor ő is futhat, de ha van nála, akkor a labdával ki kell ütnie valakit, aki maga is fogó lesz. A fogók egymás közt paszszolgathatnak. Az győz, aki utoljára marad.

Vezesd vissza a pásztort a nyájához!

Miénkavár, tiétek a lekvár!

Hittanosok tavaszi kirándulása
május 17-én az Atád-várhoz

Elő a bringát, aztán tekerés a vadregényes környezetben fekvő Atád-várhoz!

És hogy az odaút még izgalmasabb legyen, **A Zarándok útja** című film lesz akadályversenyünk kerettörténete, tehát

feladatokat kell majd megoldani az induláskor alakult csapatoknak.

Ami nagyon fontos:

- ☺ Indulás 8 órakor a templom előtt
- ☺ Ebédről gondoskodunk
- ☺ Kifogástalan műszaki állapotú cajgával gyere
- ☺ Láthatósági mellényed, siltes sapkád is legyen
- ☺ Eső esetén is gyere, akkor azonban bringa nélkül, mert máshová indulunk
- ☺ Fizetned nem kell
- ☺ Hazaérkezés délután 4 óra felé

Az ultrahang, amely megváltoztat- ta az életemet

Írta: Ismeretlen

A következő sorok Abby Johnson januárban megjelent könyvéből származnak:

Cheryl bekukkantott az irodámba, és így szólt: „Abby, a vizsgálóban szükség volna még egy emberre, ráérsz?” Meglepve pillantottam fel munkámból, „Persze” bólintottam.

Bár már 8 éve dolgoztam a Planned Parenthood (=tervezett szülővé válás) szervezeténél, azonban még sohasem fordult elő, hogy az orvosi csapat egy abortusz végrehajtásához kérje a segítségemet. Fogalmam sem volt miért is kellek, hisz gyakorló nővérek segédkeztek az abortuszok alatt, nem pedig a klinikai személyzet.

Mivel a texasi Bryanben működő klinikának én voltam a vezetője, szükséges esetén - kivéve persze az orvosok és nővérek feladatait - bármelyik feladatot el tudtam volna látni. Előfordult, hogy egy-egy páciens kérésére jelen voltam a műtőben, sőt néha még a kezüket is fogtam. Bár ez csak akkor történt meg, ha én vettem fel őket és én voltam a tanácsadójuk. Ma azonban nem ez a helyzet állt fenn. Miért is volt rám szükségük? Az abortuszt végrehajtó ügyeletes orvos korábban csak 2-3 alkalommal járt a bryani klinikán, máskor ugyanis klinikáinktól kb. 150 km-re található magánrendelőjében dolgozik. Pár héttel korábban egy beszélgetésünk során a doktor elmagyarázta, hogy saját rendelőjében csak ultrahanggal vezérelve végez beavatkozásokat, minimálisra csökkentve ezzel a komplikációkat. Ezzel a fajta beavatkozással ugyanis, pontosan követni lehet, mi történik a méhben, illetve sokkal kisebb az esélye annak, hogy a méhfal átszűrődjön. Elismerően néztem rá. Ugy voltam vele, minél többet megteszünk a nők egészségéért és biztonságáért annál jobb, de el kellett azonban magyaráznom, mi a klinikán a beavatkozás alatt nem használunk ultrahangot. Megértette ezt, ugyanakkor megegyeztünk, hogy ha a helyzet úgy kívánja, szabadon alkalmazhat ultrahangot a beavatkozás során. Tudomásom szerint, klinikánkon ilyen még sosem fordult elő.

Minden második szombaton is végeztünk abortuszokat, és ezekre a napokra előzetesen 25-35 beavatkozás volt előjegyezve. Az egyenként 10 percre tartó műtétekkel igyekeztük délután kettőre végezni. Gondoljunk csak bele, milyen csúszást jelentett volna, ha minden egyes beavatkozást még 5 perccel meghosszabbítottunk volna az ultrahangos vezérlés miatt? A vizsgáló ajtaja előtt állva egy pillanatra megtorpantam. Sohasem szerettem megzavarni az orvosi csapatot, nem láttam szívesen, ami az ajtó mögött történik. Mivel azonban mindnyájunknak készen kellett állni bármelyik percben beugrani, és elvégezni a munkát, elhessegettem a korábbi gondolatom, belöktem a lengőajtót, és beléptem.

A páciens a műtőasztalon feküdt, már kábult és bágyadt volt, de ébren volt. A doktor fejlámpája rávilágított. A beavatkozáshoz

szükséges eszközök már ki voltak készítve, az ápoló az ultrahangkészüléket rendezte. „Ultrahanggal vezérelt abortuszt fogunk végezni a páciensen. Abby, kérem, fogja meg a szondát” – magyarázta a doktor. Ahogy a szondát a kezembe vettem, vitázni kezdtem magammal és csak ez járt a fejemben: Nem akarok itt lenni! Nem akarok egy abortusz részese lenni!

Elég rossz hozzáállás. Meg kell győzőm magam. Vettem egy mély lélegzetet, megpróbáltam a háttérben halkan szóló rádió hangjára koncentrálni. Ez egy jó tapasztalat lesz, még sohasem láttam ilyen abortuszt korábban. Talán így majd könnyebben tudok majd tanácsot adni. Testközelből láthatom, hogyan is zajlik a folyamat. Különben is, mindjárt vége lesz! – mondtam magamnak. El sem tudtam képzelni, hogy a következő 10 perc hogyan fogja alapjaiban megrengetni értékrendemet és megváltoztatni az életemet. Nagyritkán előfordult, hogy ultrahangot kellett készítenem. Ez volt ugyanis az egyik alapszolgáltatásunk, amelyet azért nyújtottunk, hogy megerősítsük a terhesség tényét és megállapítsuk a magzat korát. A jártasságom csillapította valamelyest nyugtalanságomat. Felkentem a zselét a páciens hasára, majd addig mozgattam a szondát, amíg a méh meg nem jelent a képernyőn és látni nem lehetett a magzatot. Arra számítottam, hogy azt fogom tapasztalni, amit már korábban is. A terhesség előrehaladottságától függően először a lábat, a fejet, vagy a test bizonyos részeit lehet látni. Néha egy kicsit mozgatnom kell a szondát, hogy a lehető legteljesebb képet kapjam. De ez alkalommal a kép tökéletes volt, az egész babát láttam. Meglepettségemben bevillant egy három évvel ezelőtti emlék, amikor Grace lányom 12 hetesen épp így ölelte belülről a méhemet.

A kép megdöbbenő volt, tisztán és élesen kivehető volt a fej, mindkét kar, a lábak, a piciny ujjak és lábujjak is. Egyszerűen tökéletes volt. A szívét melengető érzést Grace-ről, hirtelen az aggodás váltotta fel. Mit is fogok most látni tulajdonképpen? Nem, nem akarom ezt! Rándult össze a gyomrom. Feltételezem, hogy ez meglehetősen különösen hangzik egy olyan szakértőtől, aki immár két éve vezeti a Planned Parenthood klinikát, krízishelyzetbe került nőknek ad tanácsot, abortuszokat egyeztet, a klinika havi költségvetését ellenőrzi, kiválasztja és oktatja a klinika személyzetét.

Fura vagy nem fura, de én sohasem hirdtettem az abortuszt. 8 évvel ezelőtt azért kezdtem el a Planned Parenthoodnél dolgozni, mivel azt hittem, hogy a szervezet elsődleges célja a nemkívánt terhességek megelőzése, s ezáltal az abortuszok számának csökkentése. Ez lett az én célom is. Elhittem, hogy a szervezet által nyújtott szolgáltatások olyan nők életét mentik meg, akik ezek nélkül valamilyen véreskező hentesnél végeznék. Ezek a gondolatok jártak a fejemben, amíg a szondát óvatosan a helyén tartottam.

„A magzat 13 hetes.” – mondta az ápoló. A doktor rám nézett, és így szólt: „Rendben, csak tartsa egy helyben a szondát, hogy pontosan lássam mit is csinálók.” A vizsgáló hűvös levegője a higgadtság érzetét keltette bennem. A szemeim azonban még mindig a képernyőre tapadtak, ahol a tökéletes alakú baba képe mellett, most egy új alakzat jelent meg. Egy műanyag szívócsövet vezetett be az orvos a méhbe, és közelítette a baba oldalához. Olyan volt, mint egy semmiből feltűnő betolakodó. Nem, ez tévedés lehet! A szívverésem felgyorsult. A percek megnyúltak. Nem akartam látni, ami történik, de mégsem tudtam elfordítani a fejem. Dermedten álltam a rémülettől, ugyanakkor megdöbbenett a látvány, mint azt a bámeszkodót, aki tömeg baleset mellett elhajtván nem akar látni egyetlen holttestet sem. A páciens arcára pillantottam, és láttam, hogy szenved, könnyek csordultak ki a szeméből. Az ápoló a nő arcát törülgette „Csak lélegezzen” – nyugtatgatta. „Mindjárt vége” – suttogtam magamban.

A nőre és az ápolóra akartam figyelni, de folyton visszapillantottam a képernyőre. Kezdetben a baba nem vette észre a csövet, amely finoman tapogatta a testét. Egy pillanatra meg is nyugodtam. Hát hogyne, a magzat nem érez fájdalmat. Erről már számtalan nőt tájékoztattam, hisz ezt tanultam a Planned Parenthood-tól. A magzati szövet az eltávolítás során semmit nem érez. Csigavér Abby. Ez egy szimpla és gyors orvosi beavatkozás. Folyamatosan járt az agyam, és próbáltam rendezni a gondolataimat, de nem tudtam megszabadulni a belső nyugtalanságtól, ahogy a monitort figyeltem. A következő mozdulat a picike láb hirtelen rándulása volt, mintha a baba menekülni próbált volna a betolakodó elől. Ahogy a cső megérintette az oldalát, tisztán látszott, hogy nem esik jól neki az érintés és megpróbált elfordulni előle. Az orvos hangja ébresztett fel megdöbbenésemből. Hátborzongató nyugodtsággal kérte az ápolót, hogy kapcsolja be a szívószerszemet. Ezt csak akkor teszik meg, ha az orvos úgy érzi a cső a megfelelő helyen van.

Hirtelen készletet éreztem, hogy megálljt kiáltok és felrázzam a nőt kábulatából, hogy észrevegye, mi történik a babájával, és állítsa meg őket. Még ha ezek a gondolatok is kavargtak bennem, észre kellett vegyem, hogy a saját kezemben tartom a szondát, és egyike vagyok azoknak, akik a beavatkozást végzik. Visszapillantottam a képernyőre és láttam, hogy az orvos már forgatja is a csövet és tisztán látszott, ahogy a pici test küszködik és tiltakozik ellene. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha a baba összetekeredett volna, mint egy használt konyhai kendő. Majd teljesen összegyűrődött és a szemem láttára tűnt el a csőben. Utolsóként a tökéletesedett kifejlődött gerincét láttam eltűnni. Aztán semmit. A méh üres volt, teljesen üres. Csak álltam a megdöbbenéstől. Észre se vettem, hogy elengedtem a szondát, ami lecsúszott a páciens hasáról és a lábán landolt. Kalapált a szívem, már egészen a torkomban lüktetett. Próbáltam volna levegőt venni, de nem sikerült. A képernyőt bámultam szóltanul, már csak a nagy feketeség látszódott. Dermedten álltam. Az orvos és az ápoló beszélgetése távoli neszként hatolt a fülembe.

A szétszabdalt és kiszippantott apró test látványa, az egész jelenet újra felelevenedett bennem, keveredve Grace első ultrahangjának emlékével. A férjemmel, Doug-gal az abortusztól folytatott viták is belém hasítottak. Doug mindig mondta „Amikor Grace-t vártad, ő már egy élő baba volt, nem egy élettelen magzat!” Fejbe vágott a felismerés. Mennyire igaza volt! Ami egy perccel ezelőtt annak a nőnek a méhében volt, életben volt. Nemcsak sejt vagy szövet volt. Egy valódi és élő baba volt, aki harcolt az életéért! Egy olyan csatában, amit egy pillanat alatt elvesztett.

A meggyőződése, amelyet éveken át hittem és védtem, hazugság volt. Hirtelen éreztem az orvos és az ápoló szűrő tekintetét. Észrevettem, hogy a szonda a páciens lábán hever, ügyetlenkedve kotorásztam utána, majd visszatettem a helyére. Remegett a kezem. „Abby, jól van?” – érdeklődött a doktor, az ápoló pedig aggódva tekintett rám „Persze, minden rendben” – siettem a válasszal, ugyanis a szonda még mindig nem volt a helyén, s így a doktor nem láthatta a méhet.

Jobb kezemmel visszaigazítottam a szondát, a balt pedig finoman a páciens meleg hasára helyeztem. Arcára pillantva könnyeket és fájdalommal meggyötört grimaszokat láttam. Addig mozgattam a szondát, amíg újra láthatóvá nem vált a mostanra már üres méh. Újra a kezeimre pillantottam, úgy éreztem mintha nem is az enyéme lettek volna. Mennyi kárt okoztak ezek a kezek az elmúlt 8 év során? Hány életet vettek el? Nemcsak a kezeim, hanem a szavaim is. Mi lett volna, ha tudom az igazságot, és azt el is mondtam volna azoknak nőknek, akik hozzám

fordultak? Vajon mi lett volna akkor? Hazugságban éltem. Vakon hirdetem a klinika érdekeit. Miért? Miért nem kutattam az igazság után? Miért zárkoztam el az eltérő véleményektől? Ó Uram, mit tettem?

A kezem még mindig a nő hasán volt, úgy éreztem mintha valamitől megfosztottam volna. Sajgó fájdalmat éreztem a kezeimben, valódi fizikai fájdalmat. És akkor, a műtő asztal mellett állva, látva a síró nőt, egy elhatározás fogalmazódott meg bennem: Soha többé ilyet! Soha többé! Mintha csak utasításra cselekedtem volna, helyére tettem az ultrahang készüléket, finoman ébresztettem a kába és erőtlen nőt. Lassan felültettem, rábeszéltem, hogy szálljon át a tolokocsiba. Elindultuk a gyengékedőre, ahol egy vékony takarót tekertem köré. Mint a legtöbb páciens - akiket korábban láttam -, ő is folyamatosan sírt a fizikai és érzelmi fájdalomtól. Minden tölem telhetőt megtettem, hogy kényelmesen érezze magát.

10, vagy legfeljebb 15 perc telt el azóta, hogy Cheryl a segítségemet kérte. Ezidő alatt minden drasztikusan megváltozott. A picinyke baba küzdelme, a nő látványa folyamatosan a fejemben katog. Büntudatom van, hisz a tudta nélkül vettem el tőle valami értékeset. Hogy történhetett ez meg? Hogy hagyhattam ezt történni? Magamat, a lelkemet, a karrieremet a Planned Parenthoodnak áldoztam, mert fontosnak tartottam,

hogy törődjek a krízishelyzetben lévő nőkkel. És most a saját krízissel kellett szembenéznem.

Visszatekintve arra a 2009. szeptemberi napra, rá kellett jönnöm mennyire bölcs az Úr, amiért nem fedi fel a jövőt előttünk. Ha tudtam volna, hogy ilyen próbatételeket kell kiállnom, nem hiszem, hogy lett volna bátorságom tovább lépni. A bátorság keresése helyett, próbáltam megérteni, hogyan is jutottam el idáig: hazugságban éltem, ezt adtam tovább, megsebeztem azokat a nőket, akiknek segíteni akartam.

Pákolitz István:

Anyámnak

Hogyha virág lennék,
ölelnélek jó illattal;
hogyha madár lennék,
dicsérnélek zengő dallal;
hogyha mennybolt lennék,
aranyappal, ezüst holddal,
beragyognám életedet csillagokkal.

Virág vagyok: ékes,
piros szirmú, gyöngé rózsád,
madár vagyok: fényes
dalt füttyölő csöpp rigócskád,
eged is: szépséges
aranyappal, ezüsthóddal,
beragyogom életedet csillagokkal.

Szeretettel köszöntjük az Édesanyákat, Nagymamákat!

A KERESKEDŐ MOSOLYÁTÓL A KERESZTÉNY MOSOLYIG

Szerencsém van, hogy régóta olyan városrészen élhetek, ahol még létezik továbbra is néhány kiskereskedés. Az igaz, hogy drágábban árusítanak, mint a nagy áruházak - ezek a fogyasztás modern templomai — ám közel vannak hozzám és szeretek újra találkozni azokkal, akik néhány éve „kiszolgáltnak” (szép szavak!).

Néha teljesen baráti kötelék alakult ki. Ismerem és különösen kedvelem a fűszeres hölgyet. Keresztény, akit csodálok, mert hitét megéli teljes életében. Mindenki értékeli kedvességét. Amint egy nap azt mondtam neki, hogy „mosolya kereskedői”, visszavágott: „Nem kereskedői, hanem keresztény mosoly!” Majd így folytatta: „Nem azért próbálok kedves és vidám lenni, hogy többet adjak el, hanem hogy egy kis örömet nyújtsak mindazoknak, akik betérnek az üzletembe. Egyeseknek annyira szüksége van rá!”

Néhány nappal ezelőtt bátoratlan volt, éppen ezek miatt a híres nagyáruházak miatt. „Sok vásárlónkat elszippantják - mondta. — Mi, »a kiskereskedők« már nem tudjuk tartani a versenyt. Bizonyos emberek számára ez tragikus! Nekem is egyre nehezebb! Egy dolgozós élet után mi marad a nyugdíjamban?... Meg aztán, teszi hozzá szomorúan, barátokat veszítek el. Vannak olyan emberek, akiket többé már nem is látok.”

Megpróbáltam újra bátorságot önteni belé, de túlságosan is emberi érvek alapján. A fűszeressel viszont képes voltam messzebbre, mélyebbre nézni.

A plébánián, „az életet felülvizsgáló” csoportban beszámoltam erről az eseményről. Így, a hit fényénél gondolkodtunk el a kereskedő és különösen a negyed kiskereskedője szerepén, miként a mi vásárlói hozzáállásunkról is. Fel-felvezéseink megleptek bennünket.

Remélem, elég egyszerűen meg tudom ezeket osztani a fűszeressel.

— Először is mondjuk ki, hogy általában véve minden emberi munka részvétel a teremtsen nagy keresztény misztériumában. Együtt teljesítjük be a világot. Mindenki a maga helyén. Senkinek sincs joga kivonnia magát e kötelesség alól, melyet Isten bízott ránk.

Ugyanakkor szolgálat is a munka, amit az ember a többi embernek nyújt. Fűszeresünk esetében a szolgálat közvetlen. Táplál bennünket. Élni és növekedni segít. Így a kereskedő nem lehet olyan, mint a legtöbb esetben, kik a drágábbat próbálják eladni. Ellenkezőleg. A vásárlót a lehető legjobban „ki kell szolgálni”, azt mutatva neki, ami számára leginkább megfelelő.

Előbb gondolni a másakra, mint a pénztárfiókra.

- Azok, akik az árusítás során becsapják az embereket, azok, akik túlzó reklámmal mesterséges szükségletek látszatát keltik, nem mások, mint az „emberi személy” meglopói és zsarnokai. Nem a szolgálatunkra vannak.

Összegezve, mindenki, aki kapcsolatban van a profit kizárólagos hajhászásával, építi ezt a „fogyasztói társadalmat”. Az pedig elidegenít és számtalan fiatal a reménytelenségbe vet... vagy a lázadásba. Ugyanis nem képesek eljutni addig a paradicsomig, melyet tükröznek.

- A munka nem egyirányú szolgálat, hanem **SZOLGÁLATOK CSERÉJE**. Fűszeresünk konzerveket, sajtot, gyümölcsöt stb. kínál nekünk..., hogy tápláljon minket. Mi pedig pénzt adunk, hogy azután megvehesse magának, ami számára szükséges.

Tisztáztuk a kereskedőkkel szembeni hozzáállásunkat. A gögös és szemtelen követelődzés elutasítandó: „Fizetünk, azt neki meg kell köszönnie...” Nem.

KÖLCSÖNÖSEN KELL KÖSZÖNETET MONDANUNK egymásnak.

— Itt ismét a keresztényeké a felelősség, hogy Krisztus teljes szeretetét beáramoltassák ezekben a természetes kapcsolatokba.

Nyilvánvaló, hogy nem csak a keresztények képesek „ingyen” mosolyogni. Mindazok, kik másokat egy kicsiny örömmel ily módon táplálnak, vagy azt tőlük elfogadják, nem mások, mint az Úr szeretetéhez vezető természetes utak.

— Valamennyien, akik a másik felé tanúsított nagyobb figyelem irányába tartanak, azok az Úr útját nyitják meg. A vevők ne zavarjanak például egy doboz sóért, hanem összegyűjteni az árukat, megpróbálni a nyugodtabb időben jönni, elkerülve ezzel a feszültség növelését stb.

— A kis dolgok kereskedelmében, mint sok más foglalkozásban, a csere, mint olyan, messze meghaladja az egyszerű tárgyakét. Ott emberi érintkezések vannak, mint egy parányi segítségnyújtás, mosolyok, szavak, az egy percnyi igazi figyelmennek az ajándékai...

— Fel kell váltani a „kereskedői mosolyt” a „keresztény mosolyra”. Jézus Krisztusnak szüksége van a fűszeresünkre, mint környezetünk kiskereskedőjére. Azért, hogy kapcsolatba kerüljön testvéreivel és kioassa számukra, ahogyan Ő tette régen, a kenyeret, a halat, de a végtelen szeretetet is.

— Az üzlet nem csak az eladó és a vevő szintjén alakít ki kötelekeket, hanem az ugyanazon mesterséget űzők között is. A kereskedelem szervezéséről és védelméről van szó. A személyek **JOBB KISZOLGÁLÁSÁRÓL** és a kereskedők emberi és őszinte éltetéséről.

Nem menekülhet meg tehát az áruk csoportosításával, a közvetítésekkel, a szétosztásokkal..., az árpolitikával, az adóztatással stb. összefüggő valamennyi problémával a jóindulattal, s így Krisztus misztériuma elől sem.

- A munka általában kell, hogy kibontakoztassa azt, aki végzi (és nem kisebbitenie, össze-

törnie), a megélhetését biztosítva. Ugyanakkor az önmegvalósítást is felkínálja. Az Önátadás, az igazság keresése és a felelősség gyakorlásán keresztül.

Szakmai szervezetek tagjának lenni, megállni ott a helyünket, az - mint másutt is — az Úr elé járulás, aki az emberi valóságban és azon keresztül építi Atyja Országát.

- A munka nem büntetés. A teremtető Isten alkotta nagyon nagy megtiszteltetés az ember számára. Am **A BÜN MIATT KELLEMETLENNÉ VÁLT** (ez egy következmény).

- Ám eljött Jézus, hogy minden szenvedésnek, így a munkának is értelmet adjon. Ami haszontalan volt, az emberi önzés romlott gyümölcse, az annak az alkalmává vált, hogy erőteljesebben szeressünk. A nem pusztán eltűrt, de a készségesen viselt és felajánlott munkán keresztül részt veszünk a megváltásban.

- **MIUTÁN ELKÖTELEZŐDTÜNK AB-BAN A KÜZDELEMBEN**, hogy a foglalkozás a lehető legjobbra váljon, utána ami még kellemetlen megmarad a dolgozó életében, az a keresztény számára felhívás arra, hogy önmagán túllépjen. A kereskedők számára felhívás a vevők követelőzései, a fáradtság, az idegesség, forgalom bizonytalansága, erőlködni mosolygásra stb.

- A hétköznapi életben lett felkínálva számunkra, hogy részt vegyünk a Megváltásban. Valamennyiünk esetében a keresztút és a feláldozás az állapotbeli kötelességeken keresztül történik.

- „Küldetésen” keresztül hív el bennünket az Atya kereskedőnek vagy vevőnek. „Ő” vár ránk ott, mint teiteink minden nyulványában. Ez a Vele megosztott teljes élet az ára a „szentségnek”.

Uram, téged kérlek kerületem, városom és a világ minden kiskereskedőjéért.

Segíts nekik felülkerekedni a nehézségeken, amikkel szembetalálkoznak.

Értesd meg velük, akár milyen kicsik is legyenek, jut nekik hely, egy pótolhatatlan, amit meg kell védeniük, szemben az összes naggyal, ki ma árnyékot vet rájuk.

Bocsáss meg kicsiknek és nagyoknak, akik csak a haszon-isten szolgálai.

Ez az „aranyborjú”, amelyet mi mindnyájan állítottunk, mint egykor Néped elfordulva Tőled. Bocsáss meg nekünk is, hogy olyanok vagyunk, akik vásárolnak és még mindig vásárolnak,

Megkísérve megajándékozni magunkat egy mesterséges paradicsommal, ahol talán tele kézzel élünk, ám gyakran üres szívvel.

Uram, éhesek vagyunk és vásárolni kénytelenek, hogy táplálkozhassunk és élhessünk, Azonban minden földi éhségünk mögött, te tudod, egy másik éhség bújjik meg.

A másikkal való találkozás, a barátság, És ezalatt, még mélyebben

A te Szereteted éhsége,

Szeretet, mely az emberek szívéből árad ki, ha megnyílnak másoknak és önmagukat adják. Segítsd a kereskedőket Uram, kik mindennap találkoznak „vevőkkel”, hogy úgy fogadhassák őket, mint „szolgáló testvéreket”.

Sík Sándor:

Az acélember

(Ének a sürgőnyópóznáról)

Áll, egyenesen, egymagán
Az acélember a hegy homlokán.

Széttárva karcsú, hosszú karjai,
A kábelek kigyóit tartani.

Nem görnyedez és nem erőlködik:
Áll és feszül és hordja terheit.

De hűvös feje túl a drótokon
Hosszan elnéz a nyúlós utakon.

Lát, embereket és országokat,
Bolond és keserű látásokat:

Az éhes ember néma ráncait,
Dokkok penészes árusáncait,
Országhatárok inga-táncait,

És hall, hazug és gyilkos hangokat:
Borhősöket, barátokat, bankokat,
És népgyűléseket és tankokat.

Az eszme önmagára-lázadását,
A forradalmak bárgyú körfutását,
Az örülések örök újulását.

A földgömb reng és ég a szemhatár.
Az acélember néz és konstatál.

Áll és szóvalán ég felé feszül:
Hordja a kábelt rendületlenül.

S ha olykor egy-egy holdas éjszakán
Ráül terhével a szörnyű magány,

S a látomások emlékeitől
Dereka már-már megroppanni dől:

Ilyenkor elég egy szempillantás:
A szomszéd hegyen másik óriás,

A harmadik ormon a harmadik
Hordozza látomása titkait.

Egy pillanat, egy közös rezzenés:
A három acélember összenéz.

Testvér – mondja az acélpillanat –
Tudom: gyengének lenni nem szabad.

Tudom, a mi törvényünk állani:
Mi vagyunk a Vezeték várai.

Nem tudjuk honnan, nem tudjuk kinek,
De rajtunk megyen át az Üzenet.

Az ismeretlen Igét hordja vállunk.
Bennünket ideállítottak. Állunk.

Miatyánk, aki a mennyekben vagy...

-Igen?

-Ne szakíts félbe, imádkozom!

-De – ENDEM szólítottál!

-Téged szólítottalak? Én ugyan nem. Én csak imádkozom.

-Miatyánk aki a mennyekben vagy...

-Na, már megint!

-Mit megint?

-ENDEM szólítottál. Azt mondtad

„Miatyánk aki a mennyekben vagy”. Nos, itt vagyok. Mit szeretnél?

-Ó, én igazán nem akartam semmit. Tudod, egyszerűen csak elmondtam a napi imámat. Mindig elmondom a Miatyánkot. Megnyugtató, hogy megteszem, amit a szüleim szeretnének.

-Ja, értem. Folytasd.

-Rendben. "Szenteltessék meg a te neved..."

-Itt állunk meg egy pillanatra. Mit jelent ez szerinted?

-Micsoda?

-Az, hogy „Szenteltessék meg a te neved”?

-Azt jelenti, azt jelenti... igazán sajnálom, nem tudom mit jelent. Honnan a csudából tudhatnám? Ez egyszerűen az imádság része. Miért, szerinted mit jelent?

-Azt jelenti megbecsült. Szent. Csodálatos.

-Nahát, így tényleg több értelme van. Eddig soha nem gondolkoztam azon, mit is jelent ez. Köszönöm! Szóval... "Jöjjön el a Te Országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy itt a földön is."

-Tényleg így gondolsz?

-Persze, miért ne?

-Mégis mit gondolsz erről?

-Mit? Igazából azt hiszem, semmit. Úgy gondolom, hogy szép dolog lenne, ha itt lenni is mindent te irányítanál, úgy mint odafenn. Mint tudod, idelelni elég nagy a zűrzavar.

-Igen, tudom. De a te életedet én irányítom?

-Persze, járok templomba, ...időnként.

-Értem. De én nem ezt kérdeztem tőled.

Úgy tűnik, akad néhány problémád. Mi a helyzet a szüleid tiszteletével? És miféle filmeket nézel?

-De ez igazságtalanság! Nem vagyok rosszabb, mint a többi templomba járó ember! Nekem ez a hibám, nekik meg más!

-Már megbocsáss! ...azt gondoltam, hogy azért imádkozol, hogy legyen meg az Én akaratom.

-Na jó. Azt hiszem, tényleg van néhány dolog, amitől tényleg jó lenne megszabadulni. Eddig nem sokat gondolkoztam ezen. Tudod szeretnék úgy igazán szabad lenni.

-Hát ez nagyszerű! Máris egész messzire jutottunk. Ezután együtt fogunk munkálkodni – Te és ÉN. Nagyon büszke vagyok rád!

-Nézd, Uram! Ha nem bánod, én mára be is fejezném. Így is sokkal hosszabbra nyúlt, mint

amilyen lenni szokott. "Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma és..."

-Tudtad, hogy én vagyok az a kenyér, akire igazán szükséged van?

-Hé, várj egy perccel! Mi ez az egész? Békésen végzem a vallásos kötelességem, és egyszer csak betörsz hozzám, és emlékeztetsz engem minden hiányosságomra!

-Imádkozni veszélyes dolog. Előfordul, hogy az ember megkapja, amit kér. Emlékezz!

Te hívtál engem – és én itt vagyok. Folytasd az imádkozást. (Szünet...) Na, rajta!

(Szünet...)

-Félek...

-Félsz? Mitől? (Szünet...)

-Tudom mit fogsz mondani.

-Ne félj! Csak próbáljuk ki.

-Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.

-Mi a helyzet Annával?

-Látod? Tudtam! Tudtam, hogy meg fogod említeni őt! De miért, Uram! Összeviessza hazudozotok rólam. A pénz sem fizette vissza soha, amivel tartozik. Megesküdtem, hogy kiegyenlítem vele a számlát!

-De! Az imádságod! – Akkor mi van az imádságoddal?

-Én – nem úgy értettem!

-Vége! Legalább őszinte vagy! Elég nagy teher cipelni ezt a sok keserűséget és nehezítést, ugye?

-Igen, de jobban fogom érezni magam, ha behajtom a tartozást! Öregem, hidd el, van egy pár tervem, majd azt kívánja, bárcsak meg sem született volna!!

-Nem, nem fogod magad jobban érezni. Csak rosszabbul. A bosszú nem édes. Tudom hogy boldogtalan vagy. Nos, ezen tudok változtatni.

-Te? Hogyan?

-Bocsáss meg Annának, és ÉN is megbocsátok neked. A gyűlölet meg a bűn Anna problémái lesznek – nem a tied. Te a magad részéről lerendezted a dolgokat.

-Tudod mit? Igazad van! Mint mindig. És sokkal fontosabb, hogy neked engedelmeskedjek, mint az, hogy bosszút álljak... (sóhaj). Rendben... rendben... megbocsátok neki...

-Jól van! Nagyszerű! Hogy érzed magad?

-Hmm. Nos, nem túl rosszul. Egyáltalán nem érzem magam rosszul. Valójában kimondottan jól érzem magam. Azt hiszem, ma nyugodtan fogok aludni. Mostanában ez úgyse nagyon sikerült.

-Igen, tudom. De még nem végeztél az imádságoddal. Folytasd.

-Ó, persze. "És ne vigyél minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól."

-Jó! Ezt fogom tenni. Csak ne hozd magad olyan helyzetbe, hogy kísértésbe essél!

-Ezt meg hogy érted?

-Tudod, hogy értem.

-Igen. Persze, hogy tudom.

-Jó. Folytasd. Fejezd be az imádságodat!

-Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

-Tudod mi hozna neked dicsőséget – mi tenne igazán boldoggá?

-Nem, de szeretném tudni. Szeretnék örömet szerezni neked. Annyi zűrt csináltam már.

Most igazán követni akarlak. Most már megértettem, hogy ez milyen nagyszerű lenne. Így hát kérek, mondd meg... hogy okozzak Neked örömet?

-Most éppen azt tetted.

"Ne feledjétek a templomot és az iskolátokat!"

Már nagyon kevesen emlékeznek rá, hogy Nagyatádon Római Katolikus Leányiskola működött a Keresztos nővérek vezetésével, amelyet az 50-es években a kommunista rezsim egyik napról a másikra erőszakkal felszámolt.

A zárdaépület utolsó szárnya is már eltűnt a Bárdos Lajos iskola felújításával.

Mi, egykori diákok magunkban hordjuk az ott töltött csodálatos évek felejthetetlen emlékeit. Néha fel-fel tör belőlünk egy-egy olyan emlékezetes esemény, amit muszáj megosztanunk környezetünkkel, de rajtunk kívül senkit sem érdekel igazán, hogy hogyan létesült és hogyan működött a katolikus leányiskola. Aztán Lóránt atyának megint újabb jó és nemes gondolata támadt.

Megbeszélte a középiskolás ministránsokkal, hogy az egykori diákokkal készítsenek riportot. Először

tágra nyílt szemmel hallgatták Lóránt atya újdonsült elképzeléseit, de aztán hamar neki is láttak a videofilm forgatásához.

Az öt fiatal meghallgatott bennünket, az öt öreg diákot, akik szívesen emlékeztek vissza a zárdában töltött éveinkre.

Aztán Lóránt atya nagy gondossággal összevágta a felvételeket és az egy órás filmet április 13-án vetítette le a híveknek.

A 70 év távlatából csak parányi töredékét tudtuk felidézni annak, amit annak idején a kedvesnővérek nagy-nagy szeretettel palántáltak belénk, de egy biztos, hogy amit Tőlük tanultunk az az egész életünk meghatározója volt.

A fiatalok ambiciózus kis csapatának szeretném megköszönni az áldozatos munkájukat.

Lóránt atyának pedig köszönöm, hogy nem hagyta ködbe veszni az emlékeinket!

Vida Zoltánné

Az ateista tudós szerint vannak csodák

Jacalyn Duffin szakvéleménye volt a perdöntő bizonyíték Marie-Marguerite d'Youville szentté avatási eljárásában. A magát ateistának valló hematológus 1400, a vatikáni archívumban dokumentált esetet vizsgált. Összefoglaló a katholisches.info írása alapján.

Nem az egyház távolodik el a tudománytól, hanem a tudósok építenek falakat az egyház felé, pusztán ignoranciából – vallja Duffin, a magát ateistának tartó kanadai hematológus orvosnő.

Első ízben Marie-Marguerite d'Youville, a szürke apácák rendalapítója szentté avatási eljárásában kérték fel vizsgálatra. A hematológus csontvelőmintákat elemzett, amelyek egy leukémiás megbetegedés folyamatát mutatták. Diagnózisa szerint a vizsgált első csontvelőminta a leukémia legsúlyosabb típusára engedett következtetni, a következő a betegség visszahúzódását, majd az újabb minta a betegség agresszív kiújulását jelezte. A hematológusok általános véleménye, hogy a kiújuló leukémia nem gyógyítható. A minták alapján azonban azt a következtetést vont le, hogy a betegség másodszor is visszahúzódott, ami minden addigi orvosi tudásának ellentmondott. Végül az utolsó minta teljesen egészséges csontvelőt mutatott.

Jacalyn Duffin nem tért meg a vizsgált esetek hatására, de élete megváltozott: alázatot, nyitottságot, az emberre való odafigyelést tanult tapasztalatiból.

Amikor a vizsgálatra felkérték, nem tájékoztatták arról, miért van erre szükség, és a háttérrel sem árultak el neki semmit, ahogy ez a szentté avatási eljárások orvosi szakvéleménye esetében lenni szokott. Amikor átadta az eredményt, tette fel a kérdést: „Árulják el, orvosperről van szó, vagy csodáról?” Álmában sem gondolta volna, hogy rátapintott az igazságra. Megtudta a pontos hátteret: a vatikáni szakértők nem fogadták el a csodát, mondván, ha orvosilag igazolt volt a betegség visszahúzódása az első esetben, akkor az a második esetben is megtörténhetett.

A hematológus szerint az orvostudomány nem ismer második visszahúzódást. A kanadai posztulátor azonban nem tudta elfogadni a Vatikánból érkező elutasító választ; fellebbezett. Ennek folyamánként kérték fel Duffint a vizsgálatra. Az eredményt dokumentálták, és bizonyítékként vitték a Vatikán elé.

A leukémiás beteg egy kanadai asszony volt. A betegsége első kiújulásakor kérte Marie-Marguerite d'Youville közbenjárását.

Azért hozzá fordult, mert az általa alapított szürke apácák rendjébe lépett be nagynénje, így személyes szálaikon kötődött a rendhez. A beteg asszonnyal együtt imádkozott a családjá, sőt a város minden plébániájának közössége is. Megdöbbentő, mennyi imára van szükség egy csodához – fogalmazott az esetet ismertető Duffin.

A vizsgálat végül meggyőző bizonyítékot szolgáltatott, és II. János Pál pápa 1990-ben szentté avatta a rendalapító apáca személyében az első kanadait. Duffint meghívták a szentté avatásra, találkozhatott II. János Pál pápával, ennek során az egyház nyitottságát élhette meg.

Jacalyn Duffin 63 éves, a Queen's University oktatója, számos könyv szerzője. Ezek egyikében foglalja össze a vatikáni archívumban dokumentált 1400 eset vizsgálatát.

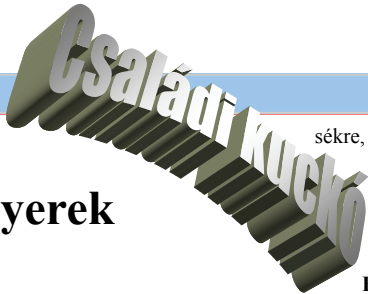
Jacalyn Duffin orvosként a természet rendjében hitt. Az egyházat ha nem is tartotta tudományellenesnek, de úgy vélte, távol áll a tudományos szemlélettől. A vallást a képzelet szüleményének tartotta. Éppen a tudomány volt az oka annak, hogy megváltoztatta korábbi álláspontját, és ezzel kiváltotta orvoskollégái felháborodását: ateista tudós, aki hisz a csodákban, támadta őt a szakma.

Duffin számára meghatározó tapasztalat volt az, ahogyan a szentté avatási eljárás a Vatikánban folyik: nem fogadnak el szubjektív véleményeket, csak igazolható tényekkel dolgoznak. A bizonyításhoz a legújabb és leginkább megalapozott tudományos ismeretekre támaszkodnak. Az orvosnő számára mindez azt igazolta, hogy az egyház és tudomány hosszú, együttműködésen alapuló közös útra tekint vissza. Vallja, hogy a Vatikánban munkája során alázatot tanult: vannak orvosilag nem magyarázható gyógyulások. Ha az érintettek állapotuk változását az imában kért közbenjárásnak tulajdonítják, nem ignorálhatja ezt az orvostudomány, mondván, hogy a csoda nem lehetséges, így nincs is. Ellenkezőleg: jobban oda kellene figyelni a csodákra, mert tényleg megtörténnek világunkban.

Bár az esetekre nem tud magyarázatot adni, továbbra sem vallja magát istenhívőnek, ugyanakkor nyitott arra, hogy az esetekben Isten művét ismerje fel. Duffin szerint maga a hit is csoda, olyan csoda, aminek ő még nem részese. Beszámol viszont arról, hogy milyen változáson ment keresztül élete és kapcsolatai. Alázatosabb lett, munkájában színvonalasabb. Megtanulta meghallgatni a beteget, és meghall olyasmis is, ami felett azelőtt átsiklott. Nem pusztán a betegségre, hanem a betegre is koncentrált.

AnyaApaGyerek

A csoda sokféle lehet, mást jelent a gyermekeknek, felnőtteknek, sőt nagyon változó a különböző kultúrákban is. Általánosságban mondhatjuk: csoda az, ami megtörténik annak ellenére, hogy lehetetlennek tartjuk. Hiszünk benne, illetve abban, hogy egy természetfeletti erő kell a megvalósulásához. A csoda lényege tehát a bennünk rejlő hit, amely feltétel nélkül, magyarázatok és bizonyítékok hiányában is elfogadjuk a történeteket. De vajon honnan ered ez a hit? Velünk születik-e, vagy megtanuljuk életünk során? A kérdésre Bóna Adrienne klinikai szakpszichológus ad választ.

Létezik a csoda a gyermekek életében? Hiszen egy bizonyos korig szinte mindent feltétel nélkül elhisznek a felnőtteknek.

A csoda a gyermek életében a mesék és a játék világán keresztül jut el. A mesékre és a játékra szükség van, hiszen mindenki vágyik a varázslatra, a borzongásra, a csodák átélésének élményére. A mese és a játék mindeközben rendkívül hasznos és egyben nélkülözhetetlen is a gyermekek egészséges fejlődése szempontjából.

Honnan ered ez a vágy és miben segít?

A játék és a mesék révén gazdagodik a gyermek fantáziája, szókincse, a meseszereplőkkel azonosulva különböző helyzeteket élhet át, különböző szerepeket próbálhat ki, feloldhatja a benne felgyűlt feszültséget. A jó mese segít megérteni és elfogadni az érzelmeket, átlátni az emberi kapcsolatokat, megtanít különbséget tenni jó és rossz között, megoszthatóvá teszi félelmeinket.

Melyik az a korszak a gyermek életében, amikor igazán beindul a fantázia?

Óvodáskorban a fantázia és a valóság határa számukra könnyen átjárható, így a gyermek életében nagyon fontos a csoda. Ez az úgynevezett „mintha” állapot, amikor tudják bizonyos dolgokról, hogy nincsenek, nem léteznek, mégis bele tudják magukat élni és valóságosként tekintenek rá. Ilyen lehet egy bábelőadás, ahol pontosan tudják, hogy a boszorkány, vagy a királylány csak egy báb, mégis bekiabálnak, tanácsot adnak a főhősnek. A „mintha”-játék jellegzetes példája, amikor a gyermek a homokozóban megsüti a süteményt, megkínál vele, nekünk pedig úgy kell tenni, mintha ennénk belőle. Azonban ha valóban megkóstoljuk, azonnal felháborodik, hogy vigyázz, az homok, nem szabad megenni. A mintha-játékban tehát egyszerre van jelen a játék komolysága és a játék-tudat. Ez azt jelenti, hogy a gyermek nem vágja el magát a valóságtól, könnyedén átjár a két világ, a csoda és a valóság között, ugyanakkor hiszi a csodát, és hittel teremti meg maga számára a vágyott világot. Minden gyermeknek szüksége van erre a játékra, úgy is mondhatjuk, a csodára a megfelelő fejlődéshez.

Óvodás korban alakulnak ki a szerepjátékok is.

Ehhez a csodavilághoz tartozik ez is?

Igen, a későbbi fejlődés szempontjából ezek is nagyon fontos játékok. A gyermekek apró részletekből azonosítják be a tüzoltót, katonát, királylányt, királyfit. Ez azért is fontos, mert teret hagy a fantáziájuknak. A katonához elég egy kardra emlékeztető tárgy, a királylányhoz korona, a többi a képzeletükben valósul meg. Az igazán jó bábelőadások is erre épülnek, a szereplők külseje nem túl részletgazdag, teret hagyva így a gyermekek fantáziavilágának. Ez azért fontos, mert a gyermekek toleranciaszintje bizony nem egyforma. Van olyan gyermek, aki bátrabban képzel el az eseményeket és van, aki kevésbé mer elképzelni veszélyes vagy ijesztő történeteket. Gondoljunk a sárkányos me-

sékre, vagy a farkasra, aki bekapja a nagymamát. Ezt minden gyermek másként jeleníti meg a fantáziájában. Azonban ha elé tárjuk konkrét képekben, félelmet kelthet számára.

Évek óta halljuk már a szakemberektől, hogy a filmek, számítógépes játékok bizony rombolják a gyermekek fantáziavilágát. Ezek szerint a csodavilágukat is csorbítja a technika fejlődése?

Igen, ez azt hiszem bátran kijelenthető, mivel abban a pillanatban, hogy nem a gyermek képzelet el a történetet, túlságosan is valósággá válik. Sajnos ezt nagyon nehéz visszaváltani, hiszen a felnőtt is tudja, ha olvas egy könyvet, amit később lát filmen, valószínűleg teljesen más lesz az élmény. Fordítva viszont, ha látunk egy filmet, amit később könyvben olvasunk, már nem tudjuk másik szereplőkkel, helyszínnel elképzelni, csak amilyenekkel a filmen láttuk, mivel már kapott egy arcot a szereplő. Így működik ez a gyermekeknél is. Kevésbé lesz élénk a fantáziája, hiszen „kész” kapja a látványt.

Vannak az életben úgynevezett állandó szereplőink: a Mikulás, az angyalok, a húsvéti nyuszi. Szüksége van-e a gyermeknek az ilyen csodákra?

Erre nem csupán a gyermeknek, a felnőttnek is nagy szüksége van. Az ünnepeket gyermekeinkkel együtt csodaként éljük meg, annak ellenére, hogy mi vásárolunk, mi sütünk, főzünk, és készülődünk. Minden alkalommal átéljük a csodát együtt. Ez egyrészt azért fontos, mert több száz éve a kultúránk része, másrészt pedig a telki egyensúlyunk szempontjából. Még akkor is csodaként fogja megélni a gyermek, amikor beköszön a realitás. Talán gondolkodik rajta, milyen járműve lehet a Mikulásnak, hogyan tudja egyetlen éjszaka alatt minden gyermekhez eljuttatni az ajándékot, a húsvéti nyuszi miként hozta el a biciklit, vagy hogy az ovis Mikulás cipője pont olyan, mint a Pistike apukájé. Pontosan tudják, hogy mi a valóság, csak éppen akkor, abban a helyzetben működik a „mintha” mód. Elhiszi, beleéli magát a szituációba, és nem az a fontos, hogy a Mikulás valójában a szomszéd, vagy a karácsonyfát apuka vásárolta és a díszek is ott vannak a szekrény felső polcán egész évben, hanem a közösen megteremtett varázsvilág.

Mitől válik hihetővé, hitelessé?

A játéknak, mesének, csakúgy mint a családi, vallási ünnepeknek, hagyományoknak szabályai vannak, mégpedig olyanok, amit minden résztvevőnek be kell tartani. Gondoljuk csak végig, mennyire fontos ez a „szereposztás” akár a nagyobb események, mint esküvő vagy keresztelés, akár a mindennapos esti mese vagy imádság alkalmával a „csoda” megteremtésében. A gyermekek spontán módon tanulják meg, hogyan kell, hogyan lehet részt venni ebben, illetve játékaikban saját maguk alakítják a szabályokat. Betartásukra azonban roppant érzékenyek, sokszor a felnőtteknél is érzékenyebbek. Biztosan értetlenül állnának egy náron megjelenő Mikulással szemben, ahogy a mesék, játékok szereplőinek is tartaniuk kell magukat a szerep által előírt szabályokhoz. A csoda attól is hiteles lesz, hogy biztonságot, kiszámíthatóságot is ad.

Melyik az a korszak a gyermekek életében, amikor érdemes elmondani a valóságot? Okozhatunk-e problémát egy rosszul választott időponttal?

Vannak dolgok, amiről nem kell beszélni, hiszen mindenki tudja, ilyen dolog lehet ez is a gyermek életében. Amíg a gyermek nem kész rá, addig úgysem fogadja el „az igazságot”, hiába is mondják neki. Vannak „szabályszegek”, „provokátorok” - gyermekek és felnőttek egyaránt -, akik próbálnak betörni a fantáziavilágba, ám ez az egyik leg-

nehezebb dolog. A csodák világa önmagában működik. Hiszen tudjuk, „sárkány ellen sárkányfű...” A mese, a játék, saját hitrendszerén belül cáfolható vagy hihető, ehhez a külvilágnak kevés köze van.

A gyermekek maguktól rájönnek az igazságra, hiszen egy idő után már ők is készítenek nekünk ajándékot, sőt, különösebb megrázkódtatás nélkül veszik tudomásul az áruházak polcain a csokoládétojást és csoki Mikulást. Én eddig nem tapasztaltam a munkám során, hogy nagy problémát okozott volna egy gyermek számára az „igazság” a Mikulásról vagy a húsvéti nyúlról. Nyilván lehetnek olyan helyzetek, hogy esetleg kinevetik az óvodában, iskolában, mert még hisz a Mikulásban, ilyenkor lehet némi frusztráció, de ezen is hamar túl tudja tenni magát egy gyermek. Ezzel kapcsolatban nem kell leülni és felvilágosítást adni, egyszerűen az ő szintjükön kell válaszolni a felmerülő kérdésekre, hiszen egy idő után előjönnek ezek a kérdések. Minél tovább megvannak azonban a hagyományok, szokások a családban, annál jobb, hiszen fontos szerepük van a család összetartozásának kialakításában és ezen keresztül testi és lelki egészségünk megőrzésében.

Ha lehet kategorizálni, akkor azt mondhatjuk, kétféle felnőtt ember létezik: az, aki azonnal hisz a csodákban és az, aki folyamatosan kételkedik, mindig bizonyítékok után kutat. Ez viszszavezethető a gyermekkori tapasztalatainkra vagy felnőttkorban válik valaki kételkedővé?

Ez valószínűleg azon múlik, képesek vagyunk-e hinni. Vannak emberek, akik erre kevésbé képesek. A hit alapja a feltétel nélküli bizalom, ahol nincs kételkedés. Nyilván ha egy gyermek olyan környezetben nő fel, ahol kiskorától kezdve megtapasztalja a feltétel nélküli bizalmat, akkor kialakul a hit képessége is. Erikson ezt az anyai gondoskodás függvényében megtapasztalható ösbizalom állapotának nevezi, amely a későbbi fejlődés során olyan fontos kompetenciáink alapjává válik, mint a hit, remény, bizalom vagy optimizmus. Természetesen ettől még nem ússzuk meg a serdülőkort, ami a kételkedés és lázadás időszaka, de egy gyermekkorban megalapozott bizalom életünk végéig elkísér bennünket, kihat a párkapcsolatunkra, és más kapcsolatainkra is, valamint átsegít - akár a csodákon keresztül is - az élet nehézségein.

Lehet-e akkor csodák nélkül élni, illetve mit jelent a csoda?

Sokféleképpen lehet élni, de vannak dolgok, amik nélkül nehezebb. Talán ilyen lehet sokunk számára a csoda, a hit, a remény. Az, hogy ki, miben hisz, persze nagyon változó lehet, de talán nincs ember, aki a lelke mélyén ne vágya a csodára. Gyermekeinkről hordozzuk magunkban a vágyat a mindenható mágikus „hatalomra”, és szinte nincs kultúra, nincs helyzet, amire ne lenne ilyen megoldásunk is. Gondoljunk a természeti népek esőtáncára, a különböző népi jóslatokra, babonákra, népszokásokra. A felnőtt ember is megteremti a maga számára, még ha csak korlátozott vagy átmeneti jelleggel is a csodákban való elmerülés lehetőségét. Ilyen lehet egy színházi előadás vagy egy jó film, ahol bármit elhiszünk a színészeknek és rendezőnek, mert el akarjuk hinni, mert jó dolog elmerülni a csodák, a varázslat világában.

Ezek szerint a meséknek, játéknak, a csodának nagy szerepe van a stresszoldásban is?

Igen, ez a rituálénak is nevezhető szokás megnyugtatja a gyermeket és a felnőttet is. Ezért jó az esti mese, vagy társasjátékozás, beszélgetés, ima, mert segít feloldani a napi konfliktusokat. Ezért tudunk kikapcsolódni, lazítani egy jó könyvvel a kezünkben. A fantázia világában minden megtörténhet gyermek és felnőtt korban egyaránt.

Átvétel a Szív újságból

Lelki mentőautó – gyóntató autó jár- ja Németországot

A Kirche in Not katolikus segélyszervezet a nagybőjti időszakban gyóntató autót indított útnak Németországban, hogy felhívja a figyelmet a bűnbocsánat szentségére. A kezdeményezést a Zenit hírügynökség mutatja be.

Hermann-Josef Hubka atya ül annak az autónak a kormányánál, mely Németország nagyobb városainak főterén áll meg, hogy gyónni hívjon a nagybőjtben. A Kirche in Not kezdeményezéséről Hubka atya elmondta: az emberek többségének világszerte problémát jelent a szentgyónás. Fel kell tárniuk egy idegen előtt belső világukat, amit még felerősít egy jelenség, melyet orvosi vizsgálataink alapján ismerünk: ha náthás vagyok, nem megyek orvoshoz, mondván, ez nem nagy dolog, és hurcolom addig, míg szép kis influenza lesz belőle. Ha pedig valami komoly bajom van, a diagnózistól való félelem tart vissza az orvos felkeresésétől. A gyónás esetében ugyanez az ember belső reakciója. Ez azonban szükségtelen, mert a gyónás mindig gyógyít – mondja Hermann-Josef Hubka.

Németországban még nehezebb a gyóntatáshoz való viszonyt,

hogy jellemző német alapossággal erőltették a gyóntató székbe az embereket, erős ellenállást kialakítva bennük a bűnbocsánat szentségével szemben, így a gyóntatási gyakorlat sok egyházközségben mondhatni megszűnt – mutatott rá a gyóntató atya.

A gyóntatás lelki „hasznát” hangsúlyozva Hubka arról beszélt, hogy a gyengeségek kimondása is elősegíti, hogy azoknak pszichikailag csökkenjen az emberre gyakorolt hatása. Az pedig a külvilág számára is érzékelhető, hogy valaki közel engedi magához Isten gyógyító kegyelmét. Nyugalmat, belső békét sugároz, olyan ember benyomását kelti, akivel jó együtt lenni. Ez a megbocsátás eredménye: aki önmagával rendben van, meg tud bocsátani másoknak is. A gyónásban pedig azt a biztonságot kapom meg, hogy nekem teljesen és egészében megbocsátottak, amit csak Isten tud megadni.

A gyóntató autó váratlan helyzetben, spontán hív meg. Gyakorta életük válságos szituációiban fogadják el ezt a lehetőséget az emberek. Nem egyszer működött lelki rohammentőként ez a szolgálat – összegezte tapasztalatát Hermann-Josef Hubka.

Magyar Kurír

Egy asszony azt álmodta, hogy új üzlet nyílt a piacon.

Benyitott, s legnagyobb meglepetésére Isten állt a pult mögött.

- Mit árulsz itt, Uram?

- Mindent, amit a szíved kíván - válaszolta Isten.

Az asszony magába szállt.

- Lelki békét, szeretetet, boldogságot, bölcsességet és félelemtől való szabadságot szeretnék... De nem csak magamnak, hanem minden embernek a földön.

Isten mosolygott.

- Azt hiszem félreértettél. Én nem árulok gyümölcsöt. Csak magokat.

Anthony de Mello

Becker József

Az irgalmasság cselekedetei

Ha tányérodrol az éhezőnek is
jut még egy falat,
ha korsód alján a szomjazónak
egy kis víz még maradt,
ha télen szegény didergőre
teríted köpenyed,
ha a fáradt utasnak
az ágyad is megvted,
ha a bűnös fogolyért
mondasz egy jó imát,
ha beteg testvérednek
hűsítéd homlokát,
ha egyedül maradtál, s már
senki sincs veled,
akivel jót tettél,
az majd eltemet.

Süti Kellék konyhájából

KÓKUSZOS TORTA

Hozzávalók (18 cm-es formához) a tésztához:

4 tojás • 12 dkg cukor • 12 dkg liszt
1 kávéskanál sütőpor • 1 evőkanál kókuszreszelék
4 evőkanál tej • 4 evőkanál olvasztott vaj
fél teáskanál vanília aroma

a krémhez: 25 dkg mascarpone • 3 dl tejszín
1 evőkanál porcukor • 5 dkg kókuszreszelék
1 teáskanál habfixáló

a díszítéshez: 3 evőkanál kókuszreszelék

A tortaformát vékonyan kivajazzuk és sütőpapírral kibéleljük. A lisztet összekeverjük a sütőporral és a kókuszreszeléssel. A tésztához a tojásfehérjéket a cukorral habosra keverjük. Hozzáadjuk a tojások sárgáját, a tejet, a vanília kivonatot és a lisztes keveréket is. Végül az olvasztott vajat is belekeverjük. A tésztát a tortaformába simítjuk és 180 fokon kb. 40 percig sütjük (tűpróba). A krémhez a kókuszreszeléket 1,5 dl tejszínnel összekeverjük és állni hagyjuk. A mascarpone habosra keverjük a tejszínnel, a porcukorral és a habfixálóval, majd hozzákeverjük a tejszínes kókuszreszeléket. Ha szükséges még édesíthetjük. A megsült és kihűtött tésztát lapjában háromfelé vágjuk és megtöltjük a krémmel. Végül kívülről is bevonjuk, majd megszórjuk kókuszreszeléssel.

Egyházmegyei karitás nap Marcaliban

Egyházmegyénk 25 településéről mintegy kilencvenen vettünk részt április 5-én a marcali egyházmegyei karitás napon. Csoportunkat négyen képviseltük.

A szépen felújított karitás házban nagy szeretettel vártak bennünket.

A program közös imádsággal kezdődött, melyet a csoportok rövid bemutatkozása követett. Igen érdekes és tanulságos volt hallani, hogy valamennyien ugyanazt tesszük – csak más-más módon – segítünk másokon.

Ezután Vecsei Miklós a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alelnökének nagyon jó előadását hallgattuk meg. Mélyen megérintettek mindnyájunkat a szegénységről és nyomorúságról szóló gondolatai. Hangsúlyozta, hogy „mindenkinek kell, hogy legyen egy embere, akin segít, akinek reményt tud adni a továbblépéséhez”.

Az előadás után agapéra hívtak bennünket marcali társaink, melynek keretében a csoportok átvették a nagyböjti adományokat. (Csoportunk tíz család részére vetőmagcsomagot kapott, kiosztása folyamatban van.)

Ez a szép, nagyböjti napunk keresztúttal zárult, melyet a szegényekért ajánlottunk fel. A városban idéztük fel Jézus Krisztus szenvedéstörténetét Kiss Iván címzetes prépost, esperes-plébános atya vezetésével.

Lélekben megújulva tértünk haza.

Kéri Imréné

Zarándokút a múltba...

2014.március 29. napján délután kettőkor startoltunk a jól megrakott Fehér Villámmal Gyékényesre. Úti célunk valójában az 1945. év március vége volt, amikor a súlyos harcoktól szenvedő Nagyatádról menekülő embersokaság gyalog próbálta menteni életét és a kezében, hátán cipelt kis értékeit. Eljutottak Gyékényesig, velük volt a nagyatádi ferences rendház főnöke, Hajnal Zénó atya is. Gyékényesen csatlakozott hozzájuk a helyi plébános atya, Martincsevics Pál is. Mindketten egyházi öltözkében—papi reverendában, illetve habitusban— voltak, bár módjukban lett volna civil ruhába öltözni. Zénó atya és plébános atya véleménye azonban ez volt: Hadd lássák a hívek, hogy papok is vannak velük, ha olyan helyzet alakul ki, amikor gyónni akarnak, vagy egyéb szükség van rájuk.

Itt Gyékényesnél már a szovjetekkel együtt harcoló bolgár katonák voltak, akik rögtön körbefogták a menekülőket és úgy kísérték a menetet. Amikor Gyékényes határában az egyik katona „kiszúrta” az atyákat, kiszólitotta őket a sorból és minden teketória nélkül lelőtte őket. Később a két pap a gyékényesi temetőben közös sírba került eltemetésre.

Amikor megérkeztünk szinte a temető kapujában szálltunk le és kis sétával az említett sírnál voltunk. Itt kis megemlékezés és ima, majd ferences ének hangzott el és Vidáné Ildikó érdeméből mécsest gyújtottunk, virágokat és koszorút helyeztünk el.

Következő állomás a templom volt, ahol már vártak bennünket. Meghallgattuk Lóránt atya által hozott hangfelvételt, melyen szép összeállításban Paskai László bíboros úr emlékezése volt hallható. A templomban is megemlékeztünk imával, énekkel és koszorúval a vértanú papokról, majd megtekintettük a buszból vértanúságuk pontos helyét. Velünk utazott az a testvér, aki megmutatta ezt a helyet s elmondta, hogy a feleségével együtt ők gondozzák a kis emlékhelyet. Ildikó itt is mécsest gyújtott, majd a már hazavágtató busszal tényleg villámként értünk Nagyatádra, de még így is majdnem lekészte Lóránt atya a kivadári miséjét.

A zarándokút nagyon szép és elgondolkodtató volt számomra. Én a szüleim, nagyszüleim elbeszéléséből nagyon jól megismertem azokat a körülményeket, amelyekbe a polgári lakosság a második világháború alatt belekerülhetett a véletlen vagy szerencse okán. A megszálló szovjet csapatok szemében a polgári lakosság nem számított ártatlannak, azokkal— nőket és gyermekeket sem kímélve, sőt egyházi személyeket sem— minden indok nélkül szabad volt kényük, kedvük szerint bánni.

Külön, magamban, míg az esti misére vártam, elmondtam egy gyors imát, hogy Isten kegyelméből az emberiség minél kevesebb háborút szenvedjen át és reménykedtem, hogy mindazok, akik sok gonoszságot elkövettek e háború okán, legalább életük végén megbánták tetteiket. Bizakodva várom a híreket Zénó atya és társai boldoggá avatásáról, mely remélhetően nem várat sokáig magára.

Dr. Lechner Éva

Májusban is Szent-Gály Katával

1. Szent József, a Munkás

Abból a munkából lesz igazán remekmű,
melyet a művész örömmel alkot --
önmagunk alakításához is szükséges az
öröm,
egy bizonyos belső lelkesedés,
hogyan szent,
vagyis ember-remekmű legyen belőlünk.

2. Athanáz

Úgy élj,
hogyan mások könnyebben tudjanak hinni!

3. Fülöp és Jakab apostolok

Krisztusba vetett hitünknek
oly erősnek kell lennie,
hogyan kibírja azt a sok hibát és helytelen-
séget,
amit képviselőiben láttunk
a történelem folyamán.

4. Flórián

Isten nemcsak tulajdonságaiban felfoghatat-
lan,
hanem végzéseiben is.

5. Gotthárd

Minden virág elmond valamit a földről,
mely őt növekedéshez segítette,
s a fényről,
mit beleszólt önmagába.
Ugyanígy vallanak tetteink is magunkról,
s arról a belső kapcsolatról,
mely Istenhez fűz bennünket.

6. Magyarországi boldog Erzsébet

A szenvedések legmélyét
egyedül Jézus járja meg velünk.

7. Gizella

Jól szeretünk,
ha emberszeretetünk növekedése
elősegíti istenszeretetünk növekedését.

8. Mihály főangyal emlékezete

Faragott képet ne csinálj magadnak;
még olyan kis házi-isteneidet se tömjé-
nezz,
mint tehetség, rang vagy származás.

9. Urunk mennybemenetele

Örülj annak, hogy élsz,
mert hivatásod Isten ismeretére szól,
s ne nyugtalanítsd a halál gondolata
sem:
hiszen csak átalakulsz,
hogyan lásd a láthatatlant!

10. Izidor

Nem a kényelmes élet a keresztény esz-
mény,
hanem a szolgálatban gazdag.

11. Láconi Ignác

Semmi sem könnyebb,
mint szeretni --
semmi sem nehezebb,
mint szeretni!

12. Pongrác, Néreusz, Achillesz

Az Evangéliumot hirdetni kell,
ez Krisztus kifejezett kívánsága;
a beszéd tanúsága ugyan keveseké,
de a tettek tanúságára
mindannyian kötelezve vagyunk.

13. Szervác

Amikor úgy érezzük,
hogyan az egész világot
szívunkra tudnánk ölelni,
nézzük meg jól,
hogyan ebből a nagy mindenségből
nem felejtettük-e ki szomszédainkat.

14. Bonifác

Isten Lelke láthatatlan,
de ahol befogadják,
ott mindig valami alakul,
ami megnyilvánul láthatóan is.

15. Zsófia

Ha úgy gondolsz,
hogyan tökéletes vagy:
biztos,
hogyan tökéletesebbé kell lenned.

16. Nepomuki János

A gyanúsítás akkor is vétek,
ha csak a szívünkben dédelgetjük,
-- a gyökereken rágódó féreg
legalább annyi kárt okoz a növénynek,
mint a leveleken élősködő.

17. Paszkál

Csak olyan ember remélheti,
hogyan valamikor szentté alakul,
aki úgy tartja,
hogyan az imádság
a nap legfontosabb cselekménye.

18. János

A Lélek: Isten-útítársunk,
aki nemcsak kísér,
de bennünk is lakik,
hogyan részt vehessen életünkben,
sőt éltesse bennünket --
mint a gondolat élteti a szót,
amit kimondunk,
s hogyan él a folyók vizében a sodrás.

19. Pünkösdi ünnepe

A Szentlélek új világnyelvet hozott:
a kiáradó szeretet nyelvét,
mellyel a krisztusi tanítás
minden gazdagsága kifejezhető.

20. Bernardin

Ha közel akarsz kerülni Istenedhez:
saját szívedben adj helyet neki.

21. Konstantin

A nyelveken való beszéd olyan kegyelem,
mely keveseknek szól,
de arra nekünk is szükségünk van,
hogyan mindenkivel a maga nyelvén
tudjunk beszélni,
vagyis azon a módon,
ahogyan megértheti az Evangélium taní-
tását.

22. Rita

A közepszerűség
még nem szerzett dicsőséget senkinek.

23. Dezső

Csak mi építünk légvárakat,
Isten tervei a valóság talaján állnak.

24. Szűz Mária, Keresztények Segítségé

Mária Magnificátot énekelt,
az angyalok nagy örömet hirdettek,
Jézus a bűnbocsánat örömét hozta,
s az Öröm Lelkét, a Szentlelket adta
nekünk:
szabadítsuk meg kereszténységünket
a szomorú és világfájdalmas jelzőtől,
-- még önmagunkban is!

25. Tiszteletreméltó Béda

Szívünk növekvő tágassága jelzi,
hogyan a Szentlélek működik bennünk.

26. Szentháromság ünnepe

A hit akkor is fény,
ha sok benne a homály,
-- és akkor is homály,
ha sok benne a fény.

27. Canterbury Ágoston

A kutatógömb
csak bizonyos mélységig tud leszállni a
tengerbe,
különben összeroppan,
az emberi értelem is felmond
Isten titkai előtt.

28. Emil

Akinek elég Isten egyedül,
az a jelentéktelen dolgokban
szívesen alkalmazkodik mások tetszésé-
hez.

29. Teodózia

Az imádságnak élő ember is tevékeny,
csak más síkon vesz részt
a világ alakításában.

30. Szent István Jobbjának emlékezete

Szeressük egymást,
hogyan Isten is szerethessen bennünket!

31. Petronella

Az a tény,
hogyan elfogyó néppé lettünk,
azt mutatja,
hogyan ezért a ránk bízott földért
csak meghalni tudunk,
de élni nem.

A szegénység dicsérete

A pápa nyilatkozatban mondta el hogy az ateisták is lehetnek jó emberek

Mindig nagy örömmel figyelem, amikor a világhálón működő sajtó felkap és szétteríti egy-egy olyan hírt, ami a nagy hatalmú állami vezetők, politikusok vagy korábban dúsgazdag milliommok puritán életviteléről, önként vállalt szegénységéről szólnak. A minap például a Washington Post hírt vette át jó néhány hazai hírportál a nepáli miniszterelnök vagyonynyilatkozatáról. Sushil Koirala összes vagyona három mobiltelefonból áll, amiből az egyik ráadásul működésképtelen. Nem is értem, miért gondolta úgy Koirala, hogy erről a szerkezetéről is számot kell adnia, talán úgy vélte, még javítható, ezért aztán értéke is van. A 75 esztendő Koirala februárban költözött be az elnöki rezidenciába, korábban bérelt lakásban élt. Nem volt se földje, se autója, se háza, de még talán bankszámlája sem. A hírek szerint gazdag családból származik, vagyis dúskálhatna a földi javakban, de ő nem teszi ezt, persze lehet, hogy egy hithű buddhistával van dolga a világnak. A buddhistákról pedig tudható, hogy helyes életmódnak az olyan életvitelt tartják, amelyben javainkat békés úton, tisztességesen és másoknak szenvedést nem okozva szerezzük meg. Az pedig valami magasabb rendű erkölcsiiséget jelenthet a Buddha követőinél, ha valaki egyáltalán nem is törekszik javak szerzésére.

Koirala amúgy a közpénzekkel is példamutató erkölcsiiséggel bánik. Mondják, hogy amikor burmai látogatásához kapott 650 dollárt, a diplomáciai út végeztével akkurátusan visszafizette az utolsó centig, mert nem költött semmit, nem volt rá szüksége. Még véletlenül sem mulasztotta volna el a tisztességes elszámolást a „költégtérítéséről”. Még mielőtt azt gondolnánk, hogy Koirala makulátlan és büntetlen szent ember a mi értékrendünk szerint is, el kell mondanunk róla azt is, hogy még börtönben is ült ifjú korában, részt vett egy repülőgépelértérsben, ami terrorcselekmény.

Érdekes, hogy a börtönviselt, a szegénységet önként gyakorló Koirala egy ugyancsak börtönviselt vezető politikussal szállt akaratán kívül versenybe a népszerűségért. Rivalisa a világ legszegényebb államelnöke, az uruguayi José Mujica. Mujica kevésbé önmegtartóztató a vagyonszerzés tekintetében a nepáli kormányfőnél, ami talán azzal magyarázható, hogy az ő erkölcsiisége nem vallási természetű, csupán a józanészen alapuló filozófiából ered. Mujica 2012-ben a riói ENSZ-konferencián elmondott beszédével hívta fel egy mindannyiunkat érintő problémára a világ közvéleményének figyelmét. Azzal a kérdéssel szembesítette a világ országainak vezetőit, lehet-e a könyörtelen versenyen alapuló gazdaságokban olyan szép eszmékről beszélni, mint amilyen a szolidaritás vagy a „mindannyian egyek vagyunk” eszméje. Rámutatott az alapigazságra, hogy a válság nem is annyira gazdasági, sokkal inkább politi-

kai természetű, hogy „ma már nem az emberek uralják az erőt, amelyeket szabadjára eresztettek, sokkal inkább ezek az erők uralják az embereket és az életet”.

„Azért jöttünk erre a bolygóra, hogy boldogok legyünk. Mert az élet rövid, és egy pillanat alatt véget ér. Egyetlen anyagi holmi sem olyan értékes, mint az élet. Ez mindennél fontosabb. De az élet úgy csúszik ki az ujjaink közül, hogy dolgozunk, folyton csak dolgozunk azért, hogy még többet fogyaszthassunk, és a fogyasztói társadalom a motor. (...) A túlfogyasztás az, ami a bolygóra veszélyes. (...) Nem irányíthat bennünket mindig a piac, épp ellenkezőleg, nekünk kell uralnunk a piacot. (...) Alázatosan azt mondom, amit a régi gondolkodók, Epikurosz, Seneca és az ajmara indiánok megfogalmaztak: nem az a szegény ember, akinek kevés a vagyona, hanem az, akinek a végtelenségig többre van szüksége, és a végtelenségig többet és többet kíván. (...) A fejlődés nem lehet a boldogság kárára. Az emberi boldogság javát kell szolgálnia, a földi szeretetet, az emberi kapcsolatokat, a gyermekek nevelését, barátságok ápolását, az alapértékek őrzését. Pontosan azért, mert a legértékesebb kincs, amink van, a boldogság.”

Mujica amúgy a mi közép-európai fogalmaink szerint nem számít szegény embernek, van egy farmja, ahol gazdálkodik, főleg virágtermesztéssel foglalkozik másodállásban, van egy öreg mezőgazdasági gépei is, sőt egy több mint huszonöt éves bogárhátú Volkswagenje is, egy 45 négyzetméteres lakásban lakik.

Nem költözött be az elnöki palotába, ám lehetővé tette, hogy a hajléktalanok a téli hidegben (ami jóval enyhébb, mint nálunk) ott húzzák meg magukat. Mujica is börtönviselt ember, őt a katonai rezsim csukta le több mint egy évtizedre gerillaharcokban való részvételért. Modern kori dél-amerikai Rozsa Sándorként a gazdagoktól raboltak, és a szegényeknek juttatták a zsákmányt - legalábbis a hírek szerint. Mujica mai életvitelétől alapján nincs okunk kételkedni ebben. A világ szegényei leghatékonyabb védelmezőjének tekinthető Ferenc pápa tavaly baráti kézfogással üdvözölte Mujicát, aki nyíltan ateista, a pápa nyilatkozatban mondta el, hogy az ateisták is lehetnek jó emberek.

Tavaly karácsonyi ajándékba kaptam egy domonkos rendi nővértől Ferenc pápa szegényeket pártoló gazdaságfilozófiájának összegző gondolatörát, amely Laura nővér szerint „teljes összhangban van az egyház társadalmi tanításának gazdasági vonatkozásaival és az alternatív közgazdaságtan elveivel. Ferenc pápa a szolidaritás elvét hangsúlyozza, amikor felhívja a figyelmet arra, hogy a gazdagok kötelessége a szegények segítése”. Ferenc pápa

szerint a pénzügyeket etikai megfontolásokkal kell párosítani, ami a pénzügyek megreformálásának igényét jelenti. „Az egyház társadalmi tanításának, sőt Aquinói Szent Tamásnak *Arisztotelésznek* legfőbb elvét hozza elő a pápa akkor, amikor azt mondja, a fogyasztási javak, tehát az anyagi javak és a pénz is eszközök, szolgálnak, s a pénz uralkodó, világot irányító szerepét elítéli” - ajánlotta figyelembe Laura nővér, aki szerint „nem csoda, ha a pénzvilág nemtetszését fejezi ki az olyan erős megnyilvánulásaira a pápának, mint a pénz bálvány voltának, uralkodó voltának elítélése.

Jól ismert a gazdag ifjú bibliai története Máté evangéliumából. Jézus azt mondta neki: „Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsedd lesz a mennyben; és jér és kövess engem. Az ifjú pedig e beszédet hallván, elméne megszorodva, mert sok jószága vala. Jézus pedig monda az ő tanítványainak: Bizony, mondom néktek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyeknek országába. Ismét mondom pedig néktek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni.” Azért voltak szép számmal, akiknek sikerült átmenniük a „tű fokán”, vagyis a szűk kapun. Négy évvel ezelőtt például egy osztrák milliommosnak sikerült, még ha talán nem is Jézus intelmére tette is ezt, hanem „csupán” amiatt, mert nyug és teher volt számára hatalmas vagyona.

Karl Rabeder a maga erejéből, vállalkozásából gazdagodott meg, s csaknem egymilliárd forintnyi vagyon felett rendelkezett, mielőtt úgy döntött, hogy hátat fordít a luxusnak, és segít a szegénységben élőkön. Jelenleg havi ezer euróból él. Raber eladta vagyonát és a pénzből fejlődő térségekben mikrohitelket nyújtó nonprofit szervezetet hozott létre. A szervezet jelenleg Latin-Amerikában tevékenykedik. Meghatározó élménye volt, hogy Latin-Amerikában azt látta, „az ott élő legtöbb szegény ember boldogabb, mint Európában a gazdagok”.

Torkos Matild

Átvétel a Magyar Nemzetből

Teilhard de Chardin: Atyám!

Atyám! Kezedbe ajánlom lelkemet! Milyen jó, hogy rábízhatjuk kezünket arra a Kézre, amely megtörte és életre keltette a Kenyeret, amely megáldotta és megsimogatta a gyerekeket, s amelyet szegek vertek át. Ráhagyatkozni arra a Kézre, amely olyan, mint a mienk, de amelynek tetszőleges döntését csupa jószág vezérli, s folyton csak szorosabban köt le minket önmaga számára. Átadni magunkat annak a puha és hatalmas erejű Kéznek, amely lehet a lélek velejéig, amely formál és terem, s amelyen át oly végtelen szeretet árad.

BOMBASZTIKUS TÁBOR BOGÁCSON!!!

- Bogácsi, mezőkövesdi strandok
- Chegway a Bükkalján
- Várostrom Sirokon
- Túra a Kaptár-kövekhez, Cserépvárhoz
- Táborüzek, sok-sok játék mókamóka

- A kerettörténethez kapcsolódó játékok

Jelentkezni elsős kortól lehet

Résztvételi díj: 18.000 Ft

(az összeg csökkenthető)

Szülői tájékoztató:

2014. május 30. 17 órakor a plébánián

**Kerettörténet:
Tolkien: A Gyűrűk Ura c. film**

Mikor lesz a tábor?

A lányoké : júl. 14-19.

A fiúké: júl. 21-26.

Nem hittanosok is jöhetnek, vidéki barátod és barátnőd is!

Felnőtt katekézis május 16-án az esti misét követően!

Témánk:

A keresztény—a cselekvő szeretet embere

Helyszín:

A kolostor Hajnal Zénó terme

A Niagara vízesés tulajdonosa

Egyik nap egy kis japán turista állt a hatalmas Niagara vízesésnél. Egy magas amerikai mellélépett, és megszólította: "Nos, te japán, nem lenyűgöztek ezek az alázóduló víztömegek?! Nektek Japánban biztosan nincsenek ilyen nagy vízeséseitek!" Érezni lehetett, hogy milyen büszke. A japán kedves mosollyal, kedélyesen válaszolt: "Ez a vízesés az apám tulajdona!" Az amerikai nagyon meglepődött: "Talán egy indián főnök fia vagy?" (Sok évvel ezelőtt ezen a vidéken indián törzsek éltek.) A japán ránézett az amerikaira: "Nem, az én atyám a menny és a föld Istene." Amint az amerikai ezt meghallotta, abbahagyta büszke viselkedését és megkérdezte a másikat, hogy talán lelkész-e. "Lelkész úr, meg tudná tenni, hogy eljöjjön a gyülekezetembe és prédikálna ott?" A japán szívesen elfogadta a meghívást.

A meghívóra az amerikai ezt írta: "A Niagara vízesés tulajdonosának fia jön közénk." A város lakói nagyon csodálkoztak és kíváncsiak lettek. A gyülekezeti terem az utolsó helyig megtelt azon a napon, amikor a japán prédikált. "Hiszen te vagy a mi atyánk; ősidőktől fogva megváltónknak nevezünk" (1z 63,16b).

Az említett lelkész Kiyomatsu Kimura, aki az 50-es és 60-as években egész Japánban tett utazásain az evangéliumot hirdette.

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520